

ע"פ 7792/13 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 7792/13

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופט מ' מזוז

המערער:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 21.5.2013, בת"פ 834-08-11, שניתנה על ידי כב' השופטת י' אמסטרדם

תאריך הישיבה:

ז' בסיון התשע"ו (13.6.2016)

המערער:

בעצמו

בשם המשיבה:

עו"ד נורית הרצמן

פסק-דין

השופט א' שהם:

1. לפנינו ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת י' אמסטרדם), בת"פ 834-08-11, מיום 21.5.2013.

2. נגד המערער הוגש כתב אישום, המייחס לו, במסגרת שני אישומים, שורה של עבירות מין בשלוש קטינות: ת.ש., מ.ש., ש.א., וכן במתלוננת בגירה, א.ל. (להלן: כתב האישום).

3. לאחר ניהול משפט הוכחות, הורשע המערער בביצוע עבירות של מעשים מגונים בנסיבות מחמירות, בקטינות מ.ש. ו-ת.ש., לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (ריבוי עבירות), וזאת, במסגרת האישום הראשון. נוסף על כך, הורשע המערער בביצוע עבירות של מעשים מגונים, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין (ריבוי עבירות); וכן בביצוע עבירות של הטרדה מינית, לפי סעיף 3(א)(3) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן: החוק למניעת הטרדה מינית) (ריבוי עבירות), וזאת במתלוננת א.ל., במסגרת האישום השני. יצוין, כי המערער זוכה מן העבירות של מעשים מגונים כלפי הקטינה ש.א., שיוחסו לו בגדרי האישום הראשון.

4. בעקבות הרשעתו בדין, נגזרו על המערער העונשים הבאים: 7 שנות מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו - 18.7.2011; ו-24 חודשי מאסר על-תנאי, לבל יעבור המערער, בתוך 3 שנים מיום שחרורו, עבירות לפי סעיפים 345 (ולא סעיף 245, כפי שנאמר בטעות על ידי בית משפט קמא - א.ש.), 347, או 348 עד 351 לחוק העונשין. כמו כן, חויב המערער בתשלום פיצויים בסכום של ₪ 10,000 לכל אחת מן המתלוננות באישום הראשון (למעט ש.א.); וכן פיצוי ל-א.ל., בסכום של ₪ 5,000.

5. המערער, אשר בחר לייצג את עצמו בפנינו, אינו משלים עם הרשעתו בדין, ומכאן הערעור על הכרעת הדין. זה המקום לציין, כי המערער אינו משיג על גזר הדין שניתן בעניינו.

עובדות כתב האישום שהוגש נגד המערער

6. בפתח כתב האישום נאמר, כי הקטינות ת.ש. ו-מ.ש. (ילידות 2001, ו-2003, בהתאמה) הן אחיות, וחברות של הקטינה ש.א. (ילידת 2004). שלושת הקטינות מתגוררות בסמוך למערער, בעיר כתב האישום כולל שני אישומים המיוחסים למערער, אשר יפורטו להלן:

7. על פי עובדות האישום הראשון, בחודש מרץ 2011, במהלך חג הפורים, יצאה מ.ש. (אשר היתה כבת 8 במועדים הרלוונטיים לכתב האישום) מביתה, בכדי לקנות ממתקים. בדרכה לחנות פגשה מ.ש. במערער, אשר ניגש אליה, ואמר לה: "בואי אני יביא לך ממתקים". המערער אחז בידה של מ.ש., והכניס אותה לדירתו, בעודו ממשיך להציע לה ממתקים. לאחר ש-מ.ש. נכנסה לדירתו, תפס המערער בידה בכוח, התיישב על כיסא, והושיב את מ.ש. על איבר מינו, כשגבה מופנה אליו. לאחר מכן, פתח המערער את מכנסיו, ותוך שהוא "מזמזם מנגינה", לפת בחוזקה את בטנה של מ.ש. באמצעות ידיו, העלה את חצאיתה כלפי מעלה, והוריד במקצת את הגרביונים שהיא לבשה לגופה. אז, חיכך המערער את גופו בגופה של מ.ש. עד שהיא חשה "משהו רטוב וכואב", מבלי שהיתה לה אפשרות להשתחרר מלפיתתו, ועל אף שהיא אמרה לו "שזה לא צנוע". לאחר שהמערער שחרר את מ.ש. מלפיתתו, הוא נתן לה סוכריות (להלן: אירוע הממתקים) (למען הנוחות, אשתמש בכינויים בהם עשה שימוש בית משפט קמא, לתיאור האירועים השונים

עוד נטען, במסגרת האישום הראשון, כי בסמוך לחודש ינואר 2011, ת.ש. (שהיתה כבת 10 במועדים הרלוונטיים לכתב האישום), נהגה לפקוד את דירתו של המערער מפעם לפעם, וזאת בכדי לשחק עם ילדיו הקטנים. במהלך ביקוריה של ת.ש., נהג המערער להושיב אותה עליו, ולאחוז בה בחוזקה "עד שכמעט בכתה". באחת הפעמים, בהן ביקרה ת.ש. בביתו של המערער, היא התיישבה על המיטה בסלון הדירה, והמערער הרים אותה, והושיב אותה על איבר מינו, כשגבה מופנה אליו. באותה עת, לפת המערער את בטנה של ת.ש. בחוזקה, שילב את ידיו על ביטנה, ושם את רגליו על רגליה המפוסקות. המערער הצמיד וקרב את ת.ש. לבטנו, "חזור והצמד", מבלי שהיתה ל-ת.ש. יכולת להשתחרר מלפיתתו. לבסוף, שחרר המערער את ת.ש., לאחר שהיא החלה לבכות. לפי המתואר בכתב האישום, אשתו של המערער שהתה בדירה, באותן נסיבות, והיתה עסוקה בסריגה (להלן: אירוע המיטה).

בהזדמנות אחרת באותה השנה, ולפני חג הפסח, כך לפי כתב האישום, ביקש המערער מ-ת.ש. לשמור על ילדיו, בזמן ששהו במקלחת. באותן נסיבות, ישב המערער על האסלה שבמקלחת כאשר ת.ש. עמדה לידו. או אז, משך המערער את ידה של ת.ש., הרים אותה בניגוד לרצונה, והושיב אותה על רגליו. נטען בכתב האישום, כי המערער אחז ב-ת.ש., והצמידה לגופו, מבלי שהיתה ל-ת.ש. יכולת להשתחרר מאחיזתו. בהמשך, אמר המערער ל-ת.ש. להוציא את ילדתו מן הגיגית שבמקלחת (להלן: אירוע המקלחת). בזמן ש-ת.ש. הלבישה את בתו, הגיח המערער מאחורי ת.ש. מבלי שהיא הבחינה בכך, חיבק אותה ונישק אותה בחוזקה על לחייה (להלן: אירוע הנשיקה). נטען בנוסף, במסגרת האישום הראשון, כי באותה השנה, לפני חג הפסח, ובעת ש-ש.א. נכנסה עם חברותיה, ב.ש. ו-ה.ש., לדירת המערער, בכדי לשחק עם בתו, תפס המערער את ש.א. בידה, הרים אותה, והושיב אותה עליו, כאשר גבה מופנה לעברו. ש.א. הצליחה להתחמק מאחיזתו של המערער, ויצאה מדירתו.

האישום השני מתאר את מעשיו של המערער ב-א.ל., שכנתו, המתגוררת באותו הבניין עמו. בתאריך אשר אינו ידוע למאשימה, כשנה וחצי לפני מועד הגשת כתב האישום, ביקש המערער מ-א.ל. סמוך לשעה 17:30, להגיע לדירתו על מנת לסייע לאשתו בטיפול בטלפון הסלולרי שלה. המתלוננת הגיעה לביתו של המערער, והלה שלח את אשתו לרכבו, בכדי להביא כבל, הדרוש לתפעול הטלפון הסלולרי. כמתואר בכתב האישום, בעת שנותרו המערער ו-א.ל. לבדם, תפס המערער בידה של א.ל., ונשק לה על שפתייה. א.ל. ניסתה להתחמק מן המערער, ואולם הוא תפס אותה בחוזקה. אשתו של המערער, ששבה בינתיים לדירה, העירה לו על התנהגותו כלפי א.ל. (להלן: אירוע הפלאפון). מספר ימים לאחר אירוע זה, עמדה א.ל. בפתח דירתו של המערער, ושוחחה עם אשתו. המערער ראה את השתיים כשהן משוחחות, נכנס למקלחת, ועוד טרם שסיימו א.ל. ואשתו את שיחתן, יצא המערער כשהוא עירום מן המקלחת וביקש מאשתו להביא לו מגבת (להלן: אירוע המגבת). עוד נטען בכתב האישום, כי בסמוך לאירוע המגבת, הגיעה א.ל. לדירת המערער ושוחחה עם אשתו. בעת ש-א.ל. עמדה אל מול אשתו, הגיח המערער מאחורי א.ל., נצמד אל ישבנה, והחל להתחכך בה עד ש-א.ל. "הרגישה את איבר מינו". בתגובה, זזה א.ל. ממקומה בכדי שאשתו של המערער תבחין במעשיו (להלן: אירוע ההתחככות). במועד אחר, באותה התקופה שבה התרחשו האירועים המתוארים לעיל, הגיעה א.ל. לדירתו של המערער לביקשתו, וזאת בכדי לסייע לאשתו בהכנת ארוז. באותן נסיבות, הגיע המערער מאחורי א.ל., קירב את פניו אליה, ונשק לה על שפתייה. א.ל. נרתעה מן המערער, וביקשה ממנו לזוז ממנה. מיד לאחר מכן, עזבה א.ל. את הדירה (להלן: אירוע הכנת הארוז). עוד נטען, במסגרת האישום השני, כי במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום, בעת שהמערער היה פוגש את א.ל. באקראי, בחדר המדרגות, הוא נהג לתפוס בידה, בכדי לחבקה או לנשקה, והיא, מצידה, נמלטה ממנו. באותן נסיבות, הטריד המערער את א.ל., בניגוד לרצונה, בכך שהפנה כלפיה אמירות בעלות אופי מיני, כגון: "בואי תישני ביני לבין [ס'-אשתו]", וכן "בואי אני יעשה לך 69" [כך במקור - א.ש.].

על יסוד המעשים המתוארים לעיל, הואשם המערער בריבוי עבירות של מעשים מגונים, והטרדה מינית. יצוין, כי בכתב האישום יוחסו למערער עבירות של מעשים מגונים שבוצעו בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, וזאת כלפי א.ל.. בסופו של יום, הורשע המערער, בביצוע עבירות של מעשים מגונים, ללא נסיבות מחמירות, בהתאם לסעיף 348(ג) לחוק העונשין, כפי שיפורט בהרחבה בהמשך.

הכרעת דינו של בית משפט קמא

8. ביום 21.5.2013, הרשיע בית משפט קמא את המערער בעבירות של מעשה מגונה כלפי מ.ש. ו-ת.ש., במסגרת האישום הראשון; וכן בעבירות של מעשה מגונה והטרדה מינית כלפי א.ל., בגדרי האישום השני. בית משפט קמא זיכה את המערער מביצוע העבירות של מעשה מגונה, שיוחסו לו במסגרת האישום הראשון, כלפי ש.א..

9. להלן, אפרט בתמצית את עיקרי הראיות שהוצגו בפני בית משפט קמא, אשר על בסיסן הורשע המערער בעבירות שפורטו לעיל.

אישום ראשון

10. לבית משפט קמא הוגשו תמלילים מחקירתן של הקטינות - מ.ש., ת.ש., ו-ש.א.; תקליטור המתעד את החקירות; וכן, טפסי "עדות הילד", אשר נערכו על ידי שתי חוקרות ילדים (להלן: החוקרות), אשר חקרו את הקטינות. הקטינות עצמן לא העידו בבית המשפט, וזאת, מאחר שהחוקרות אסרו את העדתן, מכוח סמכותן לפי סעיף 2(א) לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955 (להלן: חוק הגנת ילדים). יצוין, כי לקראת מועד שמיעת עדויות החוקרות בבית משפט קמא, הן התבקשו לבחון פעם נוספת את האפשרות של העדת הקטינות, אולם הן חזרו ואסרו זאת בשנית.

עדותה של מ.ש. בפני חוקרת הילדים - אירוע הממתקים

11. הקטינה מ.ש. נחקרה על ידי חוקרת הילדים, גב' הילה אבידוב (להלן: אבידוב או החוקרת אבידוב), ביום 17.7.2011, ולהלן הפרטים שמסרה על אודות אירוע הממתקים:

"הלכתי לקנות [...] ואז איש אחד בא, אמר... אמר לי אם אני רוצה ש... שהוא יביא לי ממתקים [...] אז הוא החזיק בי [...] ולקח אותי לבית שלו [...] והוא הושיב אותי עליו [...] ואז הוא זמזם [...] אז הוא הרים לי את החצאית [...] הוא הוריד לי טיפה את הגרביון [...] ואז אמרתי לו שזה לא צנוע [...] ואחר כך הוא המשיך עוד קצת זמן [...] ואז הוא נתן לי הרבה סוכריות [...] ואז אמרתי לו שאנחנו לא אוהבים [...] ואז מהר הלכתי הבית שלי" (ת/א' 1), עמ' 11-12; יצוין, כי בחלק מן המקומות בהם יש הפסקות, מופיעים הנהונים של אבידוב למשמע דבריה של מ.ש.).

12. מ.ש. אף הדגימה בפני החוקרת אבידוב, עד להיכן הרים המערער את חצאיתה (ת/ב' 1, דקה 25:58). בהמשך, סיפרה מ.ש., כי במהלך האירוע, פתח המערער את מכנסיו: "הוא ישב ופתח את המכנסיים שלו [...] אז ראיתי

שהמכנסיים שלו פתוח [...] שהוא הוריד אותי מהרגליים זה עדיין היה פתוח". (ת/ב'1(1), עמ' 4-5). נוסף על כך, מסרה מ.ש. לחוקרת אבידוב, כי כתוצאה ממעשיו של המערער, היא חשה כאב באבריה המוצנעים ("כאב בפופו"). עם זאת, מ.ש. השיבה בשלילה לשאלה, האם מישהו הכניס לה משהו לאיבר המין, וכן לשאלה, האם ירד לה דם מאיבר מינה (ת/ג'1(1), עמ' 2). מ.ש. סיפרה בנוסף לחוקרת אבידוב, כי כאשר היא ישבה על המערער, היא הרגישה ש"היה טיפה רטוב", תוך שהבהירה שהתחתון שהיא לבשה "לא היה רטוב" (ת/ב'1(1), עמ' 12-13). כאשר מ.ש. נשאלה לשמו של האדם שביצע בה את המעשים הללו, היא נקבה בשמו של המערער (ת/ב'1(1), עמוד 14-15). החוקרת אבידוב שאלה את מ.ש. מתי התרחש האירוע, ו-מ.ש. השיבה שבחג הפורים: ("ש: [...] איך את זוכרת שזה בפורים? ת: בגלל [...] שבאותו יום [...] הלכתי לחנות [...] אז הלכתי לקנות ממתקים [...] כי זה היה ביום האחרון של פורים" (ת/ב'1(1), עמ' 16)). עת נשאלה מ.ש. למי היא סיפרה את אשר אירע לה, היא השיבה כי "אמרתי לשכנה שלי ואז שכנה שלי אמרה את זה לאמא שלי [...] ואז אמא שלי אמרה לאבא שלי" (ת/ג'1(1), עמ' 2).

13. החוקרת אבידוב הגישה לבית משפט קמא "טופס סיכום עדות" בנוגע לחקירתה של מ.ש. (ת/2), ובו ציינה כי מ.ש. "תיארה אירוע אותנטי ומתוך חוויה". בעדותה של אבידוב בבית המשפט (עמ' 40-83 לפרוטוקול הדיון מיום 24.7.2012) היא ציינה, כי האופן שבו תיארה מ.ש. את שאירע לה, מלמד על כך שהיא חוותה פגיעה מינית. זאת, בין היתר, לנוכח תיאוריה התמימים של מ.ש., וחוסר הבנתה את הסיטואציה שאליה היא נקלעה. כך, למשל, מ.ש. לא הבינה מדוע המערער לוקח אותה לביתו, שעה שבתו אינה בבית, וכן חוסר ההבנה של מ.ש. לגבי מקור הרטיבות בתחתוניה (עמ' 48 לפרוטוקול). החוקרת אבידוב הוסיפה עוד, כי לא ניכר מדבריה של מ.ש., שיש לה מוטיבציה כלשהי להפליל את המערער, ואבידוב ציינה, לעניין זה, כי מ.ש. "לא מנסה להגזים ולהעצים את הפגיעה בה" (עמ' 54 לפרוטוקול). החוקרת אבידוב התייחסה לאפשרות, כי גרסתה של מ.ש. הושפעה מהשאלות הרבות שהופנו אליה על ידי בני משפחתה, בנוגע למעשיו של המערער, ושללה את האפשרות לזיהום עדותה של מ.ש., באומרה את הדברים הבאים:

"היה מאד ברור, שבחקירה של [מ.ש.] היא לא הושפעה מהדיבור הממושך. זאת אומרת יכול להיות שיש דיבור ממושך על הנושא אבל מה שחשוב לי לבדוק זה אם זה משפיע על העדות שלה. אם היא גולשת לתיאורים על ילדות אחרות, אם היא מתבלבלת, זאת ילדה שהיתה מאוד עקבית, מאוד נאמנה לאמת, דיברה רק עליה, לא הרגשתי במקרה הזה בכלל איזשהו זיהום שהשפיע על החקירה שלה" (עמ' 56 לפרוטוקול, שורות 11-17).

עדותה של ת.ש. בפני חוקרת הילדים

14. הקטינה ת.ש. נחקרה על ידי חוקרת הילדים, גב' לירז מזרחי (להלן: מזרחי או החוקרת מזרחי), ביום 17.7.2011. אתאר להלן את עיקרי הדברים שנמסרו על ידי ת.ש., בנוגע לאירוע המיטה, אירוע המקלחת, ואירוע הנשיקה.

(א) אירוע המיטה

15. ת.ש. תיארה את אירוע המיטה, באלו המילים:

"שכנים שלי [...] הם [...] לשחק עם הילדים שלהם [...] והם נתנו לנו ממתקים [...] ואני שמרתי על הילדה [...] אבא שלה בא [...] הוא אמר לי אם אני אוהבת לשחק איתם [...] אמרתי לו כן. אחר כך, הוא, ישב על המיטה [...] הוא הרים אותי [...] והוא תפס אותי חזק [...] ושם [...] את הרגליים [...] זה היה מאוד חזק. אז, אה..., אחרי שהוא, כבר הוריד אותי, אז ישר הלכתי הביתה [...] אני רציתי ללכת [...] והוא לא [...] לא הסכים" (ת/10א'1, עמ' 6-11).

16. בהמשך, הסבירה ת.ש., כי המערער הצמיד את הגוף שלה "חזק חזק" לכיוון בטנו (ת/10א'1, עמ' 15-16), כך שהיא לא היתה מסוגלת לזוז (ת/10א'1, עמ' 18). ת.ש. אף הדגימה כיצד המערער החזיק אותה: "הוא עשה לי ככה. קירב אותי. אליו (מדגימה: משלבת את שתי ידיה ומצמידה אותן לבטנה)" (ת/10א'1, עמ' 9-10; ת/10א' דקות 30-32). ת.ש. נשאלה כמה זמן נמשך האירוע, והשיבה כי מדובר בשתי דקות לערך (ת/10א'1, עמ' 10), ת.ש. הוסיפה עוד, כי אשתו של המערער היתה בבית אותה עת, ו"היא הסתכלה, אבל היא, היא לא, היא לא עשתה כלום" (ת/10א'1, עמ' 21).

(ב) אירוע המקלחת ואירוע הנשיקה

17. החוקרת מזרחי שאלה את ת.ש. על אודות אירוע המקלחת ואירוע הנשיקה, ו-ת.ש. תיארה את המעשים שבוצעו בה, כדלקמן:

"היה הרבה פעמים ש..., ש... הוא אמר לי לשמור עליהם, ש... הם יתקלחו. אז הוא, הוא ישב איתי, ואז, הוא, בא, ו..., ישב על [...] יש להם [...] כיסא כזה [...] היה שם גם כיסא רגיל, אז, הוא ישב על זה [...] אני עמדתי, ואז הוא לקח אותי, ועשה לי [...] הוא משך לי את היד, בואי, ו... הרים אותי חזק [...] הושיב אותי [...] החזיק אותי חזק [...] ושם עליו את הרגליים [...] שם את הידיים ואת הרגליים ביחד, והחזיק אותי חזק (ת/10א'1, עמ' 23-26).

18. בהמשך, נשאלה ת.ש. אם התרחש דבר מה נוסף, שעה שילדיו של המערער היו במקלחת, והיא מסרה, כי: "אחרי שהוא עשה את זה, הוא פשוט הוציא את הילדה מהאמבטיה ואמר לי להלביש אותה. אז אה..., אז הוא נישק אותי [...] הוא אמר שאני ילדה טובה ונישק אותי. וחמודה, והוא נישק אותי" (ת/10ב'1, עמ' 2). ת.ש. התבקשה על ידי החוקרת מזרחי להתייחס לתגובותיו הגופניות של המערער, ולספר "על כל מה שהיה עם הגוף" של המערער, והיא מסרה כי הוא "נשם בקול [...] כמו, שאין לי כוח" (ת/10א'1, עמ' 30). ת.ש. הבהירה, בהקשר זה, כי אשתו של המערער לא היתה עדה לאירוע המקלחת ("ש: בואי תספרי לי על כל מה שהיה עם אשתו כשזה קרה. ת: [...] שהיית באמבטיה היא לא ראתה", (ת/10ב'1, עמ' 3)). ת.ש. סיפרה לחוקרת מזרחי, כי היא יודעת שהמערער ביצע מעשים דומים באחותה, ("היא אמרה שהוא החזיק אותה [...] הוריד לה את הגרביון [...] היא ישבה עליו והיא הרגישה משהו רטוב" (ת/10ב'1, עמ' 10)). ת.ש. מסרה עוד לחוקרת מזרחי, כי היא לא דיווחה להוריה על המקרה מיד לאחר התרחשותו. רק לאחר שאחותה מ.ש. סיפרה להוריה, על אודות המעשים שביצע בה המערער, נשאלה ת.ש. "אם הוא עשה לי גם", ובשלב זה היא שיתפה את הוריה במה שקרה לה (ת/10ב'1, עמ' 18).

19. החוקרת מזרחי הגישה טופס המסכם את חקירתה של ת.ש. (ת/12), ובו מסרה את התרשמותה מ-ת.ש. בין היתר, נאמר בטופס, כי ת.ש. "מדווחת על אירועים שחוויתה", וכי "האירועים מעוגנים בקונטקסט, מקום וזמן מוערך". החוקרת מזרחי הוסיפה עוד, כי ת.ש. "תיארה רצף השתלשלות אירוע באופן ברור, תוך התייחסות לאינטראקציות ברצף של פעולות ותגובות, ולציטוטים מתוך דברי המעורבים". בנוסף, לא ניכר מעדותה של ת.ש., כי יש לה מוטיבציה להפיל

את המערער. כאמור, החוקרת מזרחי אסרה את העדתה של ת.ש. בבית המשפט, כאשר בעדותה בבית המשפט חזרה מזרחי על עיקרי הדברים שנרשמו בטופס סיכום חקירתה של ת.ש. (עמ' 83-102 לפרוטוקול הדיון מיום 24.7.2012). בחקירתה הנגדית, התבקשה החוקרת מזרחי להתייחס לאפשרות של זיהום עדותה של ת.ש., עקב הדברים שהוחלפו עם בני משפחתה על אודות האירועים עליהם דיווחה, ומזרחי מסרה את הדברים הבאים:

"אתה יכול לראות שאין זיהום בחקירה הזאת. אני ממש פרק שלם בחקירה אם שמת לב הקדשתי לסוגיה של החשיפה. כי היא באמת היתה לי חשובה. אנחנו מצפים שההורים ישאלו את הילדים שלהם, גם לי יש ילדים, אם היה קורה לבת שלי הייתי שואלת אותה, אני חושבת שזה בסדר, אבל באמת היה לי, רציתי לראות שהילדה לא העתיקה דברים ופרק שלם פה בתמלול מוקדש לחשיפה ואתה יכול לראות באופן ברור איך היא עושה את ההבחנות בינה לבין אחותה" (עמ' 100 לפרוטוקול, בשורות 12-19).

עדותה של ש.א. בפני חוקרת הילדים

20. הקטינה ש.א. נחקרה בפני החוקרת אבידוב ביום 18.7.2011, וסיפרה על אודות המעשים המיוחסים למערער, בנוגע אליה, כפי תיאורם באישום הראשון. ייאמר כבר עתה, כי אבידוב נמנעה מלקבוע ממצאי מהימנות בנוגע לחקירתה של ש.א., בציינה את הדברים הבאים: "העדות שלה נמסרה בצורה מבולבלת, ולא ברורה, אני התקשיתי להבין את האירוע כמו שהוא היה מתחילתו ועד סופו [...] לא היה לה איזשהו קושי רגשי [...] היא היתה עם מוטיבציה מאוד גבוהה לשיתוף פעולה אבל לאורך כל החקירה היא גלשה לתכנים שלא קשורים לאירוע עצמו, שמאוד הקשה עליי" (עמ' 57 לפרוטוקול, שורות 2-10). החוקרת אבידוב הוסיפה עוד, כי בחקירתה של ש.א., להבדיל מדבריה של מ.ש., ניכר היה עליה כי היא הושפעה מהשאלות שהופנו אליה על ידי בני משפחה ושכנים, ועל כן, נתקלה ש.א. בקושי להפריד בין מה שקרה לה, לבין המעשים שבוצעו בילדות אחרות (עמ' 58 לפרוטוקול). לנוכח זאת, קבע בית משפט קמא כי קיים קושי להגיע אל חקר האמת בעניינה של ש.א., ועל כן החליט לזכות את המערער מביצוע העבירות הקשורות אל ש.א., כפי שיוחסו לו במסגרת האישום הראשון.

עדויות נוספות אשר פורטו בהכרעת הדין כתומכות בעובדות הנטענות באישום הראשון

21. בנוסף לעדויותיהן של חוקרות הילדים בנוגע לקטינות מ.ש., ת.ש. ו-ש.א., העידו הורי הקטינות בפני בית משפט קמא.

עדותה של ר.ש.

22. ר.ש., אמן של מ.ש. ו-ת.ש., היא אשר הגישה את התלונה במשטרה, בשם בנותיה. ר.ש. העידה בבית משפט קמא (עמ' 153-195 לפרוטוקול הדיון מיום 4.9.2012), ומסרה כי היא שמעה על אודות האירועים, לראשונה, כאשר שכנתה, ב.א., הגיעה אליה וסיפרה לה כי שמעה את בתה (ש.א.) משוחחת עם בנותיה של ר.ש. לגבי המעשים שביצע בהן המערער. שכנה נוספת, ב., שמעה את הדברים, ולאחר מכן, האימהות והקטינות נכנסו לביתה של ב., שם הדגימו

עמוד 7

הבנות את אשר אירע להן (עמ' 153-154 לפרוטוקול). ר.ש. נשאלה, במסגרת חקירתה הראשית, מה סיפרה לה מ.ש., לגבי המעשים שביצע בה המערער, והיא מסרה את הדברים הבאים: "[מ.ש.] הראשונה שהדגימה, הוא הושיב אותי עליו, הוא הרים לי את החצאית, היה לה, הוא הוריד לי את השמלה, חצאית, כל פעם מה שהיא באה, הוריד לי את הגרביון, פתח את המכנסיים, דברים כאלה" (עמ' 155 לפרוטוקול). אשר ל-ת.ש., ציינה ר.ש., כי היא "היתה ככה בצד, מידי פעם זורקת מילה, אבל היא ילדה יותר סגורה בזה" (עמ' 154 לפרוטוקול). במסגרת חקירתה הנגדית, מסרה ר.ש. דברים דומים (ראו, לעניין זה, עמ' 174 לפרוטוקול, ועמ' 179-181 לפרוטוקול). במענה לשאלת בא כוח המערער, השיבה ר.ש., כי מ.ש. לא הדגימה בפניה כיצד המערער ביצע בה את המעשים המתוארים על ידה (עמ' 181 לפרוטוקול).

כאן הוא המקום לציין, כי ב.א., אמה של ש.א., מסרה בעדותה בבית משפט קמא (עמ' 210-217 לפרוטוקול הדיון מיום 4.9.2012), כי באחד הימים, היא שמעה את מ.ש. לוחשת לבתה-ש.א.: "אני יודעת מה [המערער] עשה לך". באותו מעמד, סיפרה מ.ש. על שאירע לה, ובתוך כך היא מסרה ל-ש.א., כי: "לא הייתי צריכה לשירותים אבל היה לי רטוב" (עמ' 210 לפרוטוקול). למשמע הדברים, פנתה ב.א. ל-ר.ש. ודיווחה לה על כך, ובעקבות זאת הבנות סיפרו להן אודות המעשים שביצע בהן המערער (עמ' 211 לפרוטוקול).

23. בהתייחס לאופן הגשת התלונה, מסרה ר.ש. בעדותה, כי טרם שפנתה למשטרה, היא ובעלה פנו לרב ב....., על מנת להתייעץ עמו לגבי המידע שמסרו להם הבנות. הרב אמר לבני הזוג, כי הוא יזהיר את המערער לבל ימשיך במעשיו, ובמידה שהדבר לא ייפסק, יש להגיש נגדו תלונה במשטרה. ר.ש. הוסיפה עוד, כי באחד הימים, הגיע לביתם אדם המתגורר בשכונה, ומסר להם כי "גם אני היה לי מקרה עם הבת שלי". בשלב זה, אמר להם הרב כי יש לפנות למשטרה, וכך היה (עמ' 157-158 לפרוטוקול).

24. ר.ש. נשאלה בחקירתה הראשית, האם היא דיברה עם בנותיה לגבי מה שאירע להן, ועל כך היא השיבה:

"בגדול לא, כי אנחנו בית חרדי [...] כל חוסר הצניעות שלא יראו [...] אז כמובן שאני מיוזמתי לא אתחיל לנהל חוסר וצניעות ודברים שלא אמורים להיות בבית חרדי בגדול, רק מה? ניצלתי כמה הזדמנויות כשהאח הגדול בא ואמר להן למה לא התנגדתן? או כשהאח הגדול היה סקרן ושאל כל מיני שאלות ניצלתי את זה להקשיב ולשמוע ואם הייתי יכול להשחיל שאלה השחלתי, כדי להבין את המצב, אלו הם בנותיי" (עמ' 159 לפרוטוקול, שורות 7-15).

25. במסגרת חקירתה הנגדית, חזרה ר.ש. ונשאלה על אודות השיחות שערכה עם בנותיה, ומסרה כי היא ובעלה לא עסקו בעניין הזה באופן יומי ("זה לא מתאים לבית חרדי להעלות את הנושא הזה כל יום", עמ' 168 לפרוטוקול), ואולם היא ציינה בעדותה, כי שמו של המערער נזרק לחלל האוויר מידי פעם, למשל, כאשר בנם היה מתלבש באופן בלתי צנוע (עמ' 167-168 לפרוטוקול). ר.ש. הוסיפה עוד, במהלך חקירתה הראשית, כי מאז שהגישה את התלונה במשטרה, אשתו של המערער נטפלת אליה: "היא לא מרפה, אני לא יכולה לשלוח את הילדות למכולת, הן לא יכולות ללכת לחברה, שמא [ס.] תראה אותן תתנפל עליהן [...] היא פשוט מצביעה עליהן [...] מצביעה עליי, צועקת עליי" (עמ' 163-164 לפרוטוקול). בחקירתה הנגדית, הוסיפה ר.ש., כי ס. אפילו צילמה את בנותיה על מנת להפחידן (עמ' 194 לפרוטוקול). כאשר נשאלה ר.ש. במסגרת חקירתה הנגדית, אשר לאופי היחסים בינה לבין ס., טרם הגשת התלונה, היא ציינה כי אמנם ס. "לא היתה מהחברות המומלצות" שלה, אולם היא נהגה לשלוח את ילדיה לביתה של ס., וילדיה אהבו לשחק עם בנותיה של ס. (עמ' 193 לפרוטוקול).

26. א.ש., אביהם של מ.ש. ו-ת.ש., העיד בפני בית משפט קמא (עמ' 196-209 לפרוטוקול הדיון מיום 4.9.2012), וסיפר כי נודע לו על אודות המעשים שבוצעו בבנותיו, מאשתו, ר.ש.. בתוך כך, העיד א.ש., כי מ.ש. סיפרה לרעייתו-ר.ש., שהמערער "הציע לה [ל-מ.ש.] ממתקים והיא לא רצתה אז הוא תפס אותה ביד ומשך אותה, משך אותה אליו הביתה והיא התנגדה לו והוא הכניס אותה הביתה וצחק ולא יודע. ואז הוא הוריד לה את הגרביון ואת הלבנים והיא הרגישה משהו ואחרי זה היא הרגישה רטוב וזהו. ואחרי זה הוא עזב אותה" (עמ' 196 לפרוטוקול). א.ש. הוסיף בעדותו, כי למיטב זכרונו, ת.ש. סיפרה ל-ר.ש., את הדברים הללו: "בסביבות גיל 10 בערך היא אמרה שהוא גם כן רק חיבק אותה או נישק אותה ולא, כאילו לא היתה הורדה של לבנים או זה, רק עם בגדים" (עמ' 197 לפרוטוקול). בהתייחס להגשת התלונה, מסר א.ש. פרטים דומים, לאלו שנמסרו בעדותה של ר.ש. (עמ' 197-198 לפרוטוקול הדיון).

27. א.ש. סיפר עוד בעדותו, כי חל שינוי ב-מ.ש. לאחר האירוע, המתואר בכתב האישום. כך למשל, החלה מ.ש. להרטיב במיטה, אף יותר ממה שהיתה נוהגת להרטיב במיטתה לפני כן (עמ' 200-201 לפרוטוקול). א.ש. הוסיף, כי הוא לא נהג לדבר עם בנותיו על מה שאירע להן: "אני לא הרביתי לדבר איתן על הדבר הזה כי אני לא רציתי להביך אותן ולא רציתי, רק אנחנו הבהרנו להן שזה היה מעשה חמור שהוא עשה ושה, הזהרנו אותן שלא ירדו, שלא יסתובבו סביב, כאילו שלא יהיו באזור שלו" (עמ' 205 לפרוטוקול). כאשר נשאל א.ש., מדוע לא פנה למערער והטיח בו את דבר המעשים שביצע בבנותיו, השיב א.ש. כי הוא חשש "שזה יתפתח לוויכוחים וזה יכול להגיע להשתלשלות של דברים עוד יותר לא נעימים", ועוד טען כי זה לא מתפקידו לפנות אליו, כי "יש מי שמטפל בזה. בדברים כאלה" (עמ' 206 לפרוטוקול).

אישום שני

28. א.ל. הגישה תלונה במשטרה נגד המערער (ת/18), ומסרה את עדותה בבית משפט קמא, ביום 2.9.2012 (עמ' 106-134 לפרוטוקול הדיון). בעדותה סיפרה א.ל. על אודות האירועים השונים, הנוגעים אליה, כפי שיפורט להלן:

אשר לאירוע הפלאפון, מסרה א.ל. בעדותה בבית משפט קמא, כי בסמוך לחודש אפריל 2010, פנתה אליה ס., וביקשה ממנה כי תסייע למערער, בכדי לחבר כבל מהמכשיר הסלולרי למחשב. א.ל. הגיעה לדירתם, לבקשתה של ס., ואז התרחשה הפסקת חשמל. המערער ביקש מ-ס. שתלך לרכבם להביא כבל, ואולם א.ל. התנגדה לכך, וביקשה שהמערער ילך בעצמו, וביקשה כי ס. תישאר עמה. המערער לא הסכים לכך, וס. הלכה לרכב, ואז, המערער משך את ידה של א.ל. ונשק לה על פיה. ס. נכנסה, ראתה אותו במעשיו וביקשה ממנו להפסיק (עמ' 108 לפרוטוקול). בהתייחס לאירוע המגבת, מסרה א.ל., כי באחד מן הימים, כאשר עמדה בפתח דירתם של המערער ו-ס., הציעה לה ס. להיכנס לדירתם, ולשבת עמם. בשלב זה, כך לפי א.ל., המערער "החליט שהוא צריך להיכנס להתקלח, הוא נכנס להתקלח [...] כשהוא יצא הוא ידע שאני שם, הוא אמר לאשתו שתביא לו מגבת, אז הוא יצא, עכשיו, אני יושבת פה, הוא נמצא פה, יוצא שאני ראיתי אותו בזווית, זאת אומרת את הפלג גוף התחתון שלו ראיתי מצד שמאל שהוא ערום ואז אני קמתי והלכתי" (עמ' 109 לפרוטוקול). א.ל. הבהירה, כי חלק גופו העליון של המערער לא היה מכוסה גם כן. לעניין אירוע ההתחככות, סיפרה א.ל. את הדברים הבאים: "פעם אחת גם כן הם קראו לי, אשתו קראה לי, אמרה לי בואי תשבי איתי ואני הזהרתי ואמרתי, באתי ישבתי, [המערער] נעמד מאחורי, התחכך לי באזור [...] עמדתי בכניסה לבית והוא בא מאחורי [...] ואז הוא התחכך בי והרגשתי את האיבר מין שלו, זזתי החוצה כדי שהיא תראה" (עמ' 110

לפרוטוקול). א.ל. תיארה בעדותה גם את אירוע האורז, וסיפרה, כי באחת הפעמים, כאשר היא הגיעה לדירתם של המערער ו-ס., בכדי לסייע להם בהכנת אורז, הגיח המערער מאחוריה, ונישק אותה בלחיה ובשפתיה (עמ' 111-112 לפרוטוקול). א.ל. סיפרה בנוסף, על התבטאויותיו של המערער כלפיה, אשר היו בעלות אופי מיני, באומרה את הדברים הבאים: "הוא היה זורק לי מילים, הוא היה רואה אותי נגיד במדרגות היה אומר לי את יפה, את תימניה יפה, יש לך שיער יפה, הוא נגע לי בשיער, אמר לי שהשיער שלי שחור, אני יעשה לך 69, אני אוהב לעשות את זה על מזרון עם מים, בואי תיסעי איתנו לירושלים" (עמ' 108 לפרוטוקול).

29. א.ל. נשאלה בעדותה, על אודות יחסיה עם המערער ועם אשתו, ומסרה כי "אני מכירה אותם הם שכנים שלי, הם גרים מתחתיי", כאשר את ס. היא הכירה "לפני שבכלל הכרתי אותם" (עמ' 106 לפרוטוקול). א.ל. נשאלה מדוע המשיכה לפקוד את ביתו של המערער, חרף התנהגותו כמתואר על ידה, והשיבה, כי הביקורים לא נעשו ביוזמתה, אלא בעקבות בקשותיהם של בני הזוג מ-א.ל., שתסייע להם בדברים שונים: "היא [ס.] היתה אחרי לידה, הוא רצה שאני אעזור לה [...] אמרתי מסכנה היא אחרי לידה, יש להם ילד, לא עלינו מוגבל, באתי לעזור לה" (עמ' 111 לפרוטוקול). א.ל. הוסיפה, כי היא הזהירה את ס. מפני התנהגותו של בעלה (עמ' 111 לפרוטוקול), ואף איימה על המערער, כי היא תתלונן עליו במשטרה, אם יגע בה פעם נוספת (עמ' 124 לפרוטוקול). לאור טענתה זו, נשאלה א.ל. מדוע התלוננה במשטרה לאחר יותר משנה מקרות האירועים, והשיבה כי היא לא רצתה להרוס את התא המשפחתי של המערער: "חסתי על כבודו, אמרתי הוא אבא לילדים, סגרתי את זה מולו ומול אשתו". לטענתה של א.ל., כאשר היא שמעה שהמערער "נוגע בקטינות", היא לא יכלה להתאפק עוד, והגישה את תלונתה במשטרה (עמ' 107 ו-113 לפרוטוקול). א.ל. מסרה עוד, כי היא שיתפה במה שקרה לה את שכנה, ש.ש., והזהירה אותו, לבל ישלח את ילדתו לשחק עם ילדיו של המערער. א.ל. הדגישה, במהלך חקירתה הנגדית, כי ש.ש. היה הראשון שלו היא סיפרה את דבר המעשים שביצע בה המערער, וכי השיחה ביניהם התרחשה בסמוך להתרחשות האירועים, ולא ביום בו הגיעה להתלונן במשטרה (עמ' 117-121 לפרוטוקול).

30. כאן המקום לציין, כי ר.ש. מסרה בעדותה, שהיא פנתה מיוזמתה ל-א.ל., לאחר שהתוודעה לכך שהמערער ביצע מעשים מיניים גם בה, וביקשה ממנה להתלונן במשטרה. זאת, מאחר שלדברי ר.ש. היא הבינה מחוקרי המשטרה, כי אין די בראיות הקיימות בתיק, בכדי להגיש כתב אישום נגד המערער, וכי יש צורך בעדות נוספת, של בגירה (עמ' 161 לפרוטוקול). ר.ש. נשאלה בחקירתה הנגדית, מה אמרה ל-א.ל. שגרם לה להגיש תלונה במשטרה, והיא השיבה כי היא שיתפה את א.ל. במה שאירע לבנותיה, ולאחר מכן, החליטה א.ל. להתלונן במשטרה, וזאת מרצונה החופשי (עמ' 191 לפרוטוקול). האב, א.ש., מסר דברים דומים בעדותו, והוסיף כי א.ל. שיתפה אותם במעשים שהמערער ביצע בה, ובין היתר, סיפרה להם כי הוא נטפל אליה במדרגות, ועל אירוע המגבת (עמ' 198-199 לפרוטוקול). א.ל. אישרה את הדברים האמורים, במסגרת חקירתה הנגדית (עמ' 130-131 לפרוטוקול).

31. לשאלת בא כוח המערער, האם א.ל. היתה מודעת לכך שהמערער הינו אסיר לשעבר, השיבה א.ל. כי נודע לה על אודות עברו הפלילי של המערער, רק לאחר שהגישה תלונה במשטרה. א.ל. דחתה את הטענה, שהוטחה בה על ידי הסנגור, לפיה היא צעקה למערער מחלון ביתה, עובר להגשת התלונה במשטרה, כי הוא עבריין מין (עמ' 115). א.ל. נשאלה לגבי סכסוך שהתגלע בין אביה לבין המערער, ומסרה כי למיטב ידיעתה, הוויכוח בין השניים פרץ לגבי סוכה שהקים המערער, בשטח אשר מוגדר כרכוש משותף. חרף פניות רבות מטעם שכניו של המערער, הוא סירב להוריד את הסוכה. על כן, במועד מסוים, פנה אביה של א.ל. לעירייה בכדי שתורה למערער לפרק את הסוכה (עמ' 116-117 לפרוטוקול) (להלן: סכסוך הסוכה).

32. ש.ש., שכנה של א.ל., מסר בעדותו בבית משפט קמא (עמ' 135-149 לפרוטוקול הדיון מיום 2.9.2012), כי א.ל. שיתפה אותו במעשים שביצע בה המערער, ובין היתר סיפרה לו שהיא "ירדה אליהם הביתה לאשתו [...] והיא סיפרה לי שהוא נכנס להתקלח ויצא כביכול לבקש מגבת אבל יצא ערום, אחרי זה נישק אותה בפה והבית שם צפוף אז הוא התחכך" (עמ' 135 לפרוטוקול). ש.ש. העיד, כי הוא ניסה לשכנע את א.ל. להגיש תלונה נגד המערער במשטרה, ואולם היא התביישה לעשות כן. בחקירתו הראשית, סיפר ש.ש. על אודות הסכסוך שהתגלע בין אביה של א.ל. לבין המערער, וציין כי הדבר התרחש לאחר ש-א.ל. סיפרה לו על אודות המעשים, מושא כתב האישום. בחקירתו הנגדית, נשאל ש.ש., על ידי בא כוח המערער, כיצד הוא יכול לספר את שהתרחש "אחד לאחד", במרחק של כשנה וחצי מאז קרות האירועים. על כך השיב ש.ש.: "אני יכול להבטיח לך דבר אחד, את השלושה נקודות האלה אני יכול לספר לך גם עוד 50 שנה כי זה דבר שמאוד מאוד נוצר אצלי [...] אצלנו זה לא דבר מקובל" (עמ' 140 לפרוטוקול).

גרסת המערער

33. המערער נחקר במשטרה, בתאריכים 18.7.2011 (ת/14) ו- 24.7.2011 (ת/15), ובחקירתו הוא הכחיש כל קשר למעשים המיוחסים לו. המערער טען, כי ילדים "אף פעם" לא נכנסו לביתו, כיוון שאשתו לא הסכימה לכך, וכן כי "אין מקום לשחק" בביתם הקטן (ת/14, עמ' 2). המערער אישר, במסגרת חקירתו במשטרה, כי הוא מכיר את מ.ש. ו-ת.ש., אולם לטענתו הוא אינו נוהג לשחק איתן, ומעולם לא נתן להן ממתקים (ת/14, עמ' 3 ו-5). המערער הכחיש את הטענה, לפיה הוא נוהג להסתובב בביתו ללא בגדים (ת/14, עמ' 4 ו-6), וכן דחה את האפשרות, כי הוא נוהג לרחוץ את ילדיו בנוכחותן של מי מבין המתלוננות (ת/15, עמ' 2). המערער הכחיש בתוקף, כי הוא נגע במתלוננות, בציניו, כי "אם הילדים שלי איתי והאישה שמה איך אפשר לדבר על דבר כזה [ס.]. אשתי נמצאת בבית אני לא מבין שומו שמיים האדמה רועדת שיש כאן שקרים כאלה" (ת/15, עמ' 2). המערער טען, כי הרקע להגשת התלונות נגדו במשטרה נעוץ בסכסוך הסוכה, ואולם, לאחר מכן, טען המערער, כי ההאשמות נגדו החלו עקב שמועה שנפוצה לגביו, הנוגעת לעברו הפלילי (ת/14, עמ' 5; ת/15, עמ' 1 ו-3). המערער עומת במשטרה עם א.ש. (ת/21), ועם המתלוננת א.ל. (ת/17). במהלך העימות, דחה א.ש., מכל וכל, את הטענה, לפיה הוא ביקש להפליל את המערער, עקב סכסוך הסוכה (ת/21, עמ' 2 ו-9). ביום 25.7.2012, הוגש מענה לכתב האישום, במסגרתו שינה המערער את גרסתו וטען, כי "הילדות היו מגיעות לעיתים תכופות לשחק עם שני ילדיו הקטנים". המערער הוסיף עוד, כי "היה משחק ומשתעשע עם ילדיו הקטנים, מרים/מקפיץ אותם באוויר, מושיב אותם על ברכיו וכך גם שיחק עם יתר הילדים שנכחו בבית והכול בנוכחות אשתו". המערער הטעים, כי ניתן, אמנם, לטעון שהתנהגותו איננה צנועה, ועל כן היא "חריגה בנוף החרדי", ואולם אין במעשיו כל היבט פלילי. לשיטת המערער, משנודע לדיירי הבניין על עברו הפלילי, ההורים "החלו לחקור אותן [את המתלוננות הקטינות - א.ש.]. עשרות אם לא מאות פעמים [...] והעמידו את הילדות הקטנות בפני לחץ אדיר אשר בלב, ערבו וזיהם את עדותן".

34. המערער העיד ביום 17.10.2012 בבית משפט קמא (עמ' 222-312 לפרוטוקול), ובעדותו העלה טעם נוסף אשר עומד, לטענתו, מאחורי הגשת התלונות נגדו, היינו: מערכת היחסים העכורה בין השכנים לבין אשתו, ס. ס. סלידתם של השכנים מ-ס. נובעת, לשיטתו של המערער, ממוצאה הרוסי, ובשל כך שהיא נהגה לגדל חתולים בביתה, דבר שאינו מקובל ב..... המערער מסר בעדותו, ברוח הדברים שנמסרו על ידו במענה לכתב האישום, כי ילדים רבים היו נכנסים אליו הביתה, עד לכדי "מאות ילדים" (עמ' 228 לפרוטוקול). בנוסף, טען המערער, כי הוא "אוהב ילדים" מאז שהוא "ילד גדול" (עמ' 227 לפרוטוקול). המערער הודה כי נהג לשחק עם בנותיה של ר.ש., ובמסגרת המשחקים, הן

היו מתיישבות עליו (עמ' 230 לפרוטוקול), ואולם, הבהיר המערער כי הוא מעולם לא שהה בביתו עם אחת הבנות, מבלי ש-ס. נכחה במקום (עמ' 231-232 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית, נשאל המערער האם ייתכן שבמהלך המשחק עם הילדות הוא נהג "לקרב אותן עליך [כך במקור-א.ש.]. ולהרחיק, לקרב ולהרחיק". על כך השיב המערער, כי "יכול להיות שכן, אז מה? כן, יכול להיות שכן, כן" (עמ' 267 לפרוטוקול). ואולם, המערער דחה את האפשרות כי במהלך המשחק עם הילדות, איבר מינו היה צמוד לישבנו, תוך שאיבר המין מתחכך בהן (עמ' 268 לפרוטוקול).

35. במסגרת עדותו בבית משפט קמא, התבקש המערער להתייחס לאירועים הקונקרטיים המתוארים בכתב האישום. אשר לאירוע הממתקים, העלה המערער טענת אליבי, לפיה הוא שהה בחג הפורים באותה השנה, אצל בנו הבכור ג. במושב מירון, ביחד עם בנו ש. (עמ' 232 לפרוטוקול). כמו כן, טען המערער, כי הוא מעולם לא פיתה את מ.ש. לבוא לדירתו, ולא שהה עמה שם לבדו, אלא רק בנוכחות אשתו. לעניין אירוע המיטה, הטעים המערער, כי הילדות נהגו לטפס על ברכיו, תוך כדי משחק עם ילדיו, והכול בנוכחות אשתו (עמ' 238 לפרוטוקול). עת נשאל המערער לגבי אירוע המקלחת, הוא סיפר, כי ת.ש. סייעה לו, מספר פעמים, לקלח את ילדיו, ואף עשתה זאת ביוזמתה (עמ' 239 לפרוטוקול). עוד טען המערער, כי באותן נסיבות, הוא היה יושב על מושב האסלה, כיוון שמדובר בחדר אמבטיה קטן, אשר לא ניתן להכניס אליו כיסא נוסף. המערער הכחיש כי ביצע את המעשים המתוארים בכתב האישום, במסגרת אירוע המקלחת, בציינו כי גודל חדר האמבטיה אינו מאפשר את ביצוע המעשים הללו (עמ' 273 לפרוטוקול). עם זאת, הודה המערער כי הוא הרים את ת.ש. באמבטיה, ואף מסר כי היא "התיישרה לי על הרגל", עקב הצפיפות בחדר האמבטיה (עמ' 240 לפרוטוקול). בהתייחס לאירוע הנשיקה, טען המערער כי הוא מעולם לא נישק את אחת מן המתלוננות, ואולם, כאשר הופנה למענה שלו לכתב האישום, בו נאמר כי "הוא זוכר שלא פעם ולא פעמיים הוא היה מחבק את ת.ש. ואף נושק לה בראש", מסר המערער כי היתה פעם אחת בה הוא חיבק את ת.ש. ונשק לראשה, ואולם לא היתה לו כוונה מינית במעשים אלו (עמ' 265-266 לפרוטוקול). המערער נשאל על אודות האירועים המתוארים באישום השני, וכפר בביצוע כל המעשים המיוחסים לו במסגרת זו. ואולם, בחקירתו הנגדית, הודה המערער כי ייתכן שחיבק את א.ל., או נשק לה על ראשה:

"ש: גם ב-[א.ל.] אתה לא נגעת, נכון? לדברך.

ת: מה שאתה אומר עכשיו שלא נגעתי, זה לא במתכוון למה שאתה אומר, אם אני חיבקתי אותה חיבוק כזה על הכתף, אני מודה בזה ועוד איך, ואם נתתי לה אולי איזה נשיקה בראש, אני מודה בזה, ועוד איך" (עמ' 298 לפרוטוקול).

בהמשך, אישר המערער, כי הוא משך אליו את א.ל. בחדר המדרגות "בקטע חברי" (עמ' 303 לפרוטוקול). המערער הוסיף וטען, כי לא היה מקרה שבו הוא ו-א.ל. נותרו לבדם בביתו (עמ' 247 לפרוטוקול). אשר לאירוע המגבת, טען המערער, כי באותן נסיבות, הוא יצא מן המקלחת כשהוא חשוף בחלק גופו העליון בלבד, וזאת מאחר שהוא סבר ש-א.ל. נמצאת עם אשתו במרפסת:

"היו כמה מקרים שאני הייתי במקלחת [...] אבל בדרך כלל הם יודעים, [ס.] אומרת לה שאני במקלחת, אז הם נכנסים למרפסת, ואז כשהם נכנסים למרפסת אז אני יוצא עם מגבת עד כאן [...] זאת אומרת חלק העליון זה, ומיד כשאני יוצא, כי שם אני לא יכול להתלבש, חם שם זה צפוף שם, זה כמו סאונה שם, אז אני יוצא משם ולובש את החולצה ואחר כך אני אומר להם 'אל תצאו עד שאני אגמור להתלבש'" (עמ' 247-248 לפרוטוקול).

בעדותו בבית משפט קמא, טען המערער כי ל-א.ל. יש אינטרס "להיכנס" בו, וזאת, בין היתר, לנוכח רגשות הקנאה של א.ל. כלפי ס., שהתחנתה והביאה ילדים; ולאור סכסוך הסוכה, שגרם ל-א.ל., כך לטענת המערער, לאחד כוחות עם ר.ש. נגדו (עמ' 246-247 לפרוטוקול).

עדי הגנה נוספים

36. מטעם המערער העידו גם בנו, ג. (עמ' 316-318 לפרוטוקול הדיון מיום 25.10.2012); ואשתו, ס. (עמ' 322-348 לפרוטוקול הדיון מיום 15.11.2012). ג. ו-ס. מסרו בעדותם כי המערער בילה את חג הפורים בשנת 2011, אצל בנו, ג., במושב מירון. ס. נשאלה בחקירתה הראשית, על אודות מערכת היחסים שלה עם ר.ש. ו-א.ש., וסיפרה שזרם ביניהם "דם רע". ס. הוסיפה עוד, כי ר.ש. נהגה להקניט אותה בקשר למוצאה הרוסי (עמ' 323 לפרוטוקול), וקינאה בה על כך שהיא התחנתה ("כשאני התחנתני, 'איך התחנתת? איך לקחת מרוקאי? את רוסייה? ואיך קיבלת בית? ואיך עשיתם מחסן?"), עמ' 325 לפרוטוקול). כמו כן, טענה ס., כי נתגלעו סכסוכים בין השכנים, בשל הסוכה שבנה המערער, ועקב אורח החיים החילוני שהיא ניהלה (עמ' 325-326 לפרוטוקול). ס. נשאלה על דבר נוכחות ילדיה של ר.ש. ו-א.ש. בביתם, ומסרה, בהקשר זה, כי הילדים נהגו לבוא אליה בין פעם לפעמיים בשבוע, "דופקים לי בדלת היו מפריעים לי רוצים לאכול כל הזמן". לטענת ס., היא אף ביקשה מ-ר.ש. שתמנע מילדיה להגיע לביתה (עמ' 322-323 לפרוטוקול). אשר ליחסים בין המערער לבין הילדים הקטינים, מסרה ס., כי הילדים "לא כל כך היו נכנסים כשהוא [המערער] בבית" (עמ' 331 לפרוטוקול). ס. טענה, בהקשר זה, כי המערער נהג לשחק עם ילדי השכונה (ובין היתר, גם עם מ.ש. ו-ת.ש.) מחוץ לבית, וזאת, לנוכח העובדה שביתם קטן מדי מכדי לשחק בו (עמ' 329 לפרוטוקול). ס. נשאלה על אודות מערכת היחסים בין המערער לבין המתלוננות השונות. ס. מסרה, כי המערער נהג להרים, לעיתים, את מ.ש. ו-ת.ש. בידיו, ואולם הטעימה כי ת.ש. לא ישבה על ברכיו של המערער, ולכל היותר, היא החזיקה את ידו (עמ' 330 לפרוטוקול). בהתייחס למעשים המיוחסים למערער בכתב האישום, מסרה ס., כי היא מעולם לא ראתה את המערער כשהוא מושיב את ת.ש. על ברכיו, או משחק עמה בתוך הבית (עמ' 331-332 לפרוטוקול). בהמשך, סיפרה ס., כי המערער היה משחק עם מ.ש. ו-ת.ש. בתוך הבית, אולם הבנות לא היו מטפסות עליו (עמ' 334 לפרוטוקול). כמו כן, ציינה ס., כי המערער מעולם לא ביקש מ-ת.ש. לעזור לו לקלח את ילדיו (עמ' 335 לפרוטוקול).

37. ס. נשאלה בעדותה על אודות מערכת היחסים שלה עם א.ל., ומסרה כי הקשר ביניהן התנהל על מי מנחות, עד שאירע נתק, כעשרה חודשים לפני מעצרו של המערער, בעקבות סכסוך הסוכה (עמ' 337 לפרוטוקול). לפני אותו נתק ביחסים, כך לטענת ס., נהגה א.ל. לבקר בביתם; ביקשה מן המערער למצוא לה שידוך; הביאה ל-ס. בשמים ואוכל, לאחר הולדת בתה, ואף עזרה בגידולה של הבת (עמ' 336-337 ו-343 לפרוטוקול). ס. נשאלה בנוסף, על אודות האירועים הספציפיים המתוארים בכתב האישום. אשר לאירוע הפלאפון, טענה ס., כי המערער לא יכול היה לשלוח אותה על מנת להביא כבל מהרכב, וזאת כיוון ש"אי אפשר להתקרב לאוטו היו שם מלא גברים". ס. דחתה את הטענה, לפיה היא ראתה את המערער כשהוא מנשק את א.ל. (עמ' 338 לפרוטוקול). לדברי ס., היה אירוע אחד (שאיננו אירוע הפלאפון) שבו א.ל. בכתה, והמערער חיבק אותה וייתכן שנשק לראשה (עמ' 338 לפרוטוקול). ס. ציינה, כי כאשר ראתה זאת היא אמרה למערער, "מה אתה עושה עכשיו כל תדע שאתה חיבקת אותה על הראש" (עמ' 338 לפרוטוקול). בהתייחס לאירוע המגבת, טענה ס., כי המערער לא נהג להתקלח, כאשר היה אדם זר בבית (עמ' 339 לפרוטוקול). ס. טענה בחקירתה הנגדית, כי "הוא [המערער] היה מתלבש באמבטיה, ככה אצלנו, אנחנו קומת קרקע הכל רואים מהחלון" (עמ' 343 לפרוטוקול). ס. עומתה בבית משפט קמא, עם הסתירות בין עדותה לבין עדותו של המערער. כך, למשל, הופנתה ס. לסתירה בנוגע לבקשותיו מ-ת.ש. לקלח את ילדיו, ולכך שהוא אישר כי נהג להושיב ילדים שאינם שלו על ברכיו. חרף הסתירות, נותרה ס. בדעתה, ושללה את האפשרות כי הדברים אירעו, על אף

קביעות המהימנות שנעשו על ידי בית משפט קמא

38. בהתייחס לעדויות שהובאו בנוגע לאישום הראשון, קבע בית משפט קמא, כי עדויותיהן של מ.ש. ו-ת.ש. מהימנות עליו, והעדיף את גרסאותיהן, על פני עדותו של המערער. בעניין זה, הסתמך בית משפט קמא על התרשמותו מחקירתן של הקטינות על ידי חוקרות הילדים (כאמור, הוגשו תמלילים וסרטונים מן החקירות), וכן, על התרשמותן החיובית של חוקרות הילדים מהן, כמפורט לעיל.

39. אשר לגרסתה של מ.ש., ציין בית משפט קמא כי מחקירתה בפני חוקרת הילדים, ניכר היה עליה כי היא התקשתה עד מאד במהלך החקירה. כך, למשל, נעה מ.ש. באי נוחות על כסאה בעת החקירה, חקירה ש"היתה רווית דמעות, שתיקות ומבוכה". ואולם, למרות הקושי, הצליחה מ.ש. לספר את המעשים שנעשו בה. בית משפט קמא מצא את עדותה של מ.ש. כעדות מהימנה ואותנטית, וזאת, על בסיס הטעמים הבאים: ראשית, מ.ש. תיארה את האירועים כפי שהיא חוותה אותם, כאשר ניכר עליה כי אין בה כל רצון להפליל את המערער, או להגזים בתיאורה. כך, למשל, כאשר מ.ש. נשאלה האם ירד לה דם עקב מעשיו של המערער, היא השיבה בשלילה, וזאת, על אף שאחותה הקטנה, ה.ש., סיפרה לה כי היא חזרה מביתו של המערער עם דם בתחתוניה. כמו כן, מ.ש. ציינה, כי היא לא ראתה את המערער פותח או מפשיל את מכנסיו, אלא שרק בסוף האירוע, ראתה כי מכנסיו מופשלים. מ.ש. הוסיפה עוד, כי המערער פגע בה פעם אחת בלבד (ת/א' 1), עמ' 10, שורות 12-31), וכי הדבר כאב לה רק באותו היום, ולא בימים שלאחר מכן (ת/ג' 1), עמ' 2, שורה 24). שנית, מ.ש. שילבה פרטים אזוטריים בשיחתה עם חוקרת הילדים, דבר המעיד על היצמדותה לאירועים, כפי שהיא חוותה אותם. כך, למשל, סיפרה מ.ש., כי המערער הראה לה "את כל הבית שלו", ומדובר בפרט שולי, שאינו קשור לפגיעה בה. שלישית, מ.ש. עיגנה את האירוע מבחינת נתוני המקום, הזמן והנסיבות. בהתייחס לטענת האליבי שהעלה המערער, לפיה הוא שהה בחג הפורים בשנת 2011 מחוץ לביתו, קבע בית משפט קמא, כי גרסה זו לא הוכחה כדבעי. זאת, בין היתר, לאור העובדה שהמערער לא זימן לעדות את העדים הרלוונטיים, מלבד ג. כן או כך, וגם בהנחה שהמערער שהה בחג הפורים באותה שנה במושב מירון, הטעים בית משפט קמא, כי אין בכך בכדי להשפיע על אמינות דבריה של מ.ש., בציינו את הדברים הבאים: "החשיבות בעיגון האירוע בזמן אינה נובעת מן הצורך לעמוד על מועד האירוע במדויק, אלא יש בכך כדי להעיד על אמיתות התוכן שמסרה המתלוננת אשר שילבה את שארע בשגרת יומה". בית משפט קמא הוסיף עוד, לעניין אירוע הממתקים, כי מעדותה של מ.ש., בגדרה היא סיפרה כי המערער הראה לה את כל הבית, עולה כי ס. כלל לא נכחה במקום. אשר על כן, אין לקבל את טענת המערער כי ס. נכחה בבית, כל אימת שהגיעו אליו ילדים זרים, ויש בכך, לטענתו, בכדי להטיל ספק באשר לאופי המעשים המיוחסים לו. לסיכום, קבע בית משפט קמא, כי "מצפייה בעדותה [של מ.ש.] ניתן להתרשם כי אין מדובר בדקלום מוכן מראש או בעדות 'מעובדת' בה תואמו פרטים, אלא בעדות אותנטית, ללא הפרזה או הגזמה בתיאור המעשים המיוחסים לנאשם [המערער]".

40. בית משפט קמא נתן את אמונו גם בעדותה של ת.ש., וזאת, על יסוד הטעמים הבאים: ראשית, ת.ש. נמנעה מלחשוף את סיפורה מיוזמתה, וכל אימת שהתעורר שיח בנושא, היא שתקה או עזבה את המקום. שנית, בעדותה היא דייקה לגבי אופן הפגיעה בה, ובאשר לעוצמת הפגיעה, ולא ניכרה בה כל מוטיבציה להפליל את המערער. כך, למשל, סיפרה ת.ש., כי המערער נישק אותה "לא הרבה פעמים אבל יותר מפעם אחת" (ת/ב' 1), עמ' 7, שורה 28). עוד מסרה ת.ש., כי כאשר עשתה את עצמה בוכה "הוא ישר הוריד אותי" (ת/א' 1), עמ' 22, שורה 31). שלישית, ת.ש. תארה את אירועי הפגיעה בה בצורה מפורטת, תוך שהיא מנסה להדגים את אופן אחיזתו של המערער בגופה. רביעית,

בית משפט קמא הסתמך על תיאורה של ת.ש., בנוגע לנשימותיו של המערער ותגובותיו הפיזיולוגיות בעת האירוע. תיאור זה, בהתאם לחוות דעתה של חוקרת הילדים מזרחי, מעיד על מהימנותה של ת.ש., כיוון שמדובר בפרט אינפורמטיבי, שילדים אינם נוטים להמציא, ושמשמעותו לא הובנה על ידי ת.ש.. בית משפט קמא הוסיף וקבע, כי אין בנוכחותה של ס. בבית בעת אירוע המקלחת, בכדי להועיל למערער. זאת, כיוון שמן התשתית הראייתית עולה, כי נוכחותה של ס. בדירה איננה מבטיחה כי יעלה בידה להבחין במתרחש בחדר האמבטיה. לסיכום, בית משפט קמא מצא את עדותה של ת.ש. כעדות מהימנה, בקובעו, בין היתר, את הדברים הבאים: "מתיאור האירועים ניתן ללמוד על תום ליבה של ת.ש., אשר תארה את אירועי הפגיעה בצורה מפורטת, תוך שהיא מדגימה כיצד משך אותה הנאשם [המערער], הרים אותה והושיבה על ברכיו. בתיאורה שזרה ת.ש. את תחושותיה במהלך האירועים, כאשר לא ניתן שלא להבחין בחשיבות שמייחסת ת.ש. להיצמדות לאמת ועד כמה לעיתים הדבר עולה לכדי צמצום של פגיעה בה".

41. כסיוע לעדויותיהן של שתי הקטינות, כנדרש בסעיף 11 לחוק הגנת ילדים, הסתמך בית משפט על עדויותיהן של מ.ש. ו-ת.ש. כמסייעות האחת לרעותה. בית משפט קמא הוסיף וקבע, כי מאחר שהעדויות נמצאו על ידו כמהימנות, ולא עולה כל ספק, שמא הן מועתקות האחת מהשנייה, "הרי שמדובר בעדויות עצמאיות אשר יכולות להוות סיוע האחת לרעותה". נוסף על כך, קבע בית משפט קמא, כי שקריו של המערער יכולים לשמש סיוע לעדויותיהן של הקטינות, במקרה דנן. בית משפט קמא התייחס, בין היתר, לסתירות הבאות בגרסתו של המערער: אשר לשהותם של ילדים זרים בביתו, המערער מסר, במסגרת חקירתו במשטרה, כי ילדים לא נכנסו אף פעם לבית, ואילו בעדותו בבית המשפט, אישר המערער, כי רבים מילדי השכונה נהגו לבקר את המערער ואת אשתו בביתם; בהתייחס לאפשרות כי המערער הסתובב בביתו כשגופו חשוף, מסר המערער בחקירתו במשטרה, כי הוא מתלבש אך ורק בתוך חדר האמבטיה, ואילו בעדותו בבית משפט קמא טען המערער, כי כאשר האורחים שהיו בביתו נכנסו למרפסת, הוא נהג לצאת מן המקלחת עם מגבת לגופו. כאן המקום להזכיר, כי רעייתו של המערער, ס., מסרה גרסה שונה בתכלית, ולפיה, המערער לא נהג להתרחץ כלל, כאשר אדם זר זהה בבית. סתירה נוספת, מצא בית משפט קמא, בתשובותיו של המערער לשאלות הנוגעות למגע פיזי, שהתקיים בינו לבין ילדי השכונה. המערער טען, לפרקים, כי ייתכן שהיה נוגע בילדים, תוך כדי משחק, ואף נושק להם לראשם, ופעמים אחרות הכחיש את הדברים בתוקף. גם בעדותה של ס. ניכרת חוסר עקביות, באשר למגע פיזי בין המערער לילדות, כפי שפורט לעיל. בית משפט קמא ציין, כי המערער עצמו הודה, בעדותו בבית משפט קמא, כי חלק מן הדברים שנאמרו על ידו במשטרה היו שקריים (עמ' 256 לפרוטוקול). בית משפט קמא קבע, כי הסתירות שפורטו לעיל עומדות במבחנים שנקבעו בפסיקה, לצורך קבלת שקריו של נאשם כראיית סיוע (ע"פ 161/72 סרסור נ' מדינת ישראל (29.4.1974), וע"פ 543/79 נגר נ' מדינת ישראל (22.10.1980)). בית משפט קמא הטעים, בהקשר זה, כי "די בשקרים שהובאו כדי להוות סיוע לעדויותיהן של המתלוננות שהובאו באמצעות חוקרות הילדים". למעלה מן הצורך, מצא בית משפט קמא סיוע נוסף, לעדויותיהן של מ.ש. ו-ת.ש., הנעוץ במצבן הנפשי של הקטינות, ובפרט, לנוכח המצוקה הרגשית שחוותה מ.ש., בעקבות האירועים הקשים אותם חוותה. בית משפט קמא ציין, לעניין זה, כי "המעשים שביצע בהן הנאשם [המערער] הותירו חותם עמוק בנפשן של הקטינות", וכאמור, בית המשפט ראה בתגובה רגשית זו כסיוע לעדויותיהן.

42. בהמשך, ניגש בית משפט קמא לבחון את טענתו של המערער, בנוגע לזיהום עדויותיהן של הקטינות מ.ש. ו-ת.ש.. בית משפט קמא ציין, בהקשר זה, כי אין מחלוקת בין הצדדים, באשר לעובדה כי עובר להגשת התלונה, התקיימה שיחה בנוגע לנושא בביתה של ב., וזאת בנוכחות מ.ש., ת.ש. ואחיותיהן הקטנות. כמו כן, במשפחתן של הקטינות דיברו על אודות הנושא במשך מספר שבועות. ואולם, נקבע על ידי בית משפט קמא, כי האמור לעיל לא גרם לזיהום עדויותיהן של הקטינות. במסגרת זו, ציין בית משפט קמא, כי חוקרות הילדים נתנו משקל נכבד לבחינת השפעת השיחות שהתקיימו על הקטינות, הן במהלך החקירה, והן בעת הערכת מהימנותן של הקטינות. חוקרות הילדים קבעו, כי לא היה באותן שיחות בכדי להשפיע או לזהם את עדויותיהן של הקטינות. לצורך כך, הצביעו חוקרות הילדים, על "אלמנטים

ייחודיים", שבאו לידי ביטוי בכל אחת מחקירותיהן של מ.ש. ו-ת.ש., אשר יש בהם כדי להצביע על כך שכל עדות הינה אותנטית ועומדת בפני עצמה. כך, למשל, ת.ש. ביצעה הפרדה, במסגרת חקירתה, בין מה שאחותה הרגישה ("היא הרגישה רטוב") לבין החוויה האישית שלה. בית משפט קמא הדגיש, בהקשר זה, כי "העובדה שאותן חוקרות ילדים חקרו את הקטינות כאשר לחלק מהן נקבעו ממצאי מהימנות ולחלקן הן התקשו לקבוע מהימנות - יש בה כדי לחזק את העדויות לגביהן נקבעו ממצאי מהימנות". אשר על כן, דחה בית משפט קמא, את טענתו של המערער, הנוגעת לזיהום עדויותיהן של הקטינות, עקב השיחות עם בני המשפחה.

43. במסגרת האישום השני, נתן בית משפט קמא אמון מלא בגרסתה של א.ל., בקובעו את הדברים הבאים: "המתלוננת א.ל. מסרה עדות כנה שאותות האמת ניכרים בה ומלמדים שהיא אכן חוותה את אותן חוויות עליהן היא מעידה". בית משפט קמא התייחס, בין היתר, לכך שתלונתה של א.ל. היתה "מצומצמת" מלכתחילה, וכי היא לא ביקשה להפריז או "לנפח" את האירועים מעבר לממדיהם האמיתיים. בהתייחס לעובדה כי א.ל. המשיכה לפקוד את ביתם של בני הזוג, ולהושיט עזרה לאשת המערער, קבע בית משפט קמא, כי הוא מאמין ל-א.ל., שהיא סברה, בתמימותה, שהאזהרות שהיא הפנתה למערער יסייעו לה בהתמודדותה עם התנהגותו המינית כלפיה. אל מול האמון המלא שנתן בית משפט קמא בעדותה של א.ל., קבע בית המשפט כי גרסתו של המערער אינה עקבית, אינה אמינה, ומלאת סתירות, בצינו את הדברים הבאים: "כל אימת שהתבקש למסור גרסה, אם במשטרה, אם במענה לכתב האישום, ואף במהלך עדותו, שינה את גרסאותיו חדשות לבקרים, כאשר הסבריו לנסיבות שינוי גרסאותיו דחוקים ואינם מתיישבים עם השכל הישר". בית משפט קמא הטעים, בנוסף, כי הגרסאות השונות שמסר המערער, אינן מתיישבות עם עדותה של אשתו בבית המשפט. כך, למשל, סיפרה ס. כי כ-10 חודשים עובר למעצרו של המערער, עלו היחסים בינה לבין א.ל. על שרטון, ואילו המערער טען בעדותו כי גם לאחר האירועים הנטענים בכתב האישום, המשיכה א.ל. לפקוד את דירתם, ולהביא להם אוכל. בית משפט קמא הוסיף וקבע, כי עדותו של ש.ש., שכנה של א.ל., מחזקת את אמינות גרסתה של א.ל., ומצביעה על כך שאין מדובר ב"עדות כבושה". זאת, כיוון ש-א.ל. סיפרה ל-ש.ש. על אודות המעשים שבוצעו בה בסמוך למועד התרחשותם. בית משפט קמא הדגיש, כי הטעמים שהעלה המערער להגשת התלונה על ידי א.ל. הינם "מופרכים". בית משפט קמא ציין, בהקשר זה, כי לא הוכח כלל שסכסוך הסוכה עמד מאחורי הגשת התלונה על ידי א.ל., וזאת, בין היתר, לאור העובדה שמרבית המעורבים בתלונה למשטרה נגד המערער, כלל לא נטלו חלק בסכסוך הסוכה. יתר על כן, המערער נמנע מלהעיד אנשים נוספים, המעורבים בסכסוך הסוכה, אשר היו יכולים לתמוך בגרסתו. לא זו אף זו, מעדותו של ש.ש. עלה, כי א.ל. סיפרה לו על אודות האירועים, לפני שהתגלע סכסוך הסוכה. על יסוד האמור, מצא בית משפט קמא את עדויותיהם של המערער ושל אשתו כעדויות ש"אינן מהימנות", "אשר היו רצופות שקרים וסתירות".

44. לאחר קביעת ממצאי המהימנות, ניגש בית משפט קמא לנתח את סעיפי העבירות, אשר יוחסו למערער. בהתייחס לאישום הראשון, קבע בית משפט קמא, כי הוכח שמעשיו של המערער נועדו לשם סיפוק יצריו המיניים. אשר לאירוע הממתקים, מדובר בכך שהמערער הסיר את בגדיה של מ.ש., גם אם לא הפשיטה לחלוטין; לכך שמכנסיו של המערער היו פתוחים לאחר האירוע; ולרטיבות שחשה מ.ש. בתחתוניה. אשר למעשים שבוצעו ב-ת.ש., התייחס בית משפט קמא לכך שהמערער הצמיד אותה בחוזקה אליו, חזור והצמד; ולכך שנשימתו התחזקה במהלך האירוע. על יסוד האמור, קבע בית משפט קמא, כי התנהגות המערער כלפי המתלוננת, במסגרת האישום הראשון, מבטאת כוונה מינית ברורה מצידו. מסקנה זו מתחזקת, כך קבע בית משפט קמא, שעה ששתי המתלוננות העידו על ביצוע מעשים דומים, כאשר בתיאוריהן ישנם אלמנטים ייחודיים, המצביעים על הכוונה המינית אשר נעוצה במעשים. לאור האמור, הרשיע בית משפט קמא את המערער בביצוע מעשים מגונים בקטינות, לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין. כזכור, בית משפט קמא זיכה את המערער מן העבירות שיוחסו לו כלפי ש.א., במסגרת האישום הראשון. בהתייחס לאישום השני, ציין בית משפט קמא, כי מאופן תיאורה של א.ל. את המעשים שביצע בה המערער, ניתן ללמוד

כי מדובר בשורה של מעשים, שבוצעו ברצף, כאשר אופיים וטבעם הינו מיני, באופן מובהק: "מדובר במעשים פוגעים ומשפילים, שבוצעו בבחורה צעירה מבית חרדי. משלא נעשו בהסכמה, הם מעוררים דחייה, גועל ומיאוס". עם זאת, קבע בית משפט קמא, כי לא הוכח שהתקיימו, במקרה דנן, נסיבות מחמירות, כאמור בסעיף 348(ג1) לחוק העונשין, ועל כן הורשע המערער בביצוע עבירות של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין. במסגרת האישום השני, יוחסו למערער גם עבירות של הטרדה מינית. בית משפט קמא קבע, כי הוכח שהמערער הפנה אמירות שונות בעלות אופי מיני כלפי א.ל., וזאת בניגוד לרצונה, ועל אף אזהרותיה, כי היא תפנה למשטרה. לנוכח האמור, קבע בית משפט קמא, כי התבטאויותיו של המערער כלפי א.ל. מהוות הטרדה מינית, לפי סעיף 3(א) לחוק למניעת הטרדה מינית. וזאת, בין היתר, לנוכח העובדה שאין מדובר באירוע חד פעמי, אלא בהתבטאויות מיניות חוזרות ונשנות, שהן חלק ממסכת של מעשים מגונים שביצע המערער ב-א.ל.. אשר על כן, הרשיע בית משפט קמא את המערער גם בעבירות שעניינן הטרדה מינית, שיוחסו לו במסגרת האישום השני.

גזר דינו של בית משפט קמא

45. ביום 10.9.2013, ניתן גזר דינו של המערער. בפתח הדברים, עמד בית משפט קמא על האמור במסמך הערכת מסוכנות (להלן: המסמך), שהוגש בעניינו של המערער, ואשר נערך על ידי הקרימינולוגית הקלינית, הגב' מירב משיח-זיסר מהמרכז להערכת מסוכנות (להלן: הגב' משיח-זיסר). במסמך נאמר, כי המערער הינו יליד 1952, גרוש בפעם הרביעית, ואב לשלושה ילדים, בגילאי 5-35 שנים. עוד צוין, כי המערער מתגורר ב..... והוא חשמלאי במקצועו. מחוות דעת פסיכיאטרית שעמדה לנגד עיניה של הגב' משיח-זיסר, עולה כי המערער "אינו עובד כלל מזה כ-6 שנים, הוא דר רחוב ומתפרנס מנדבות". כאשר עומת המערער, במרכז להערכת מסוכנות, עם הדברים המיוחסים לו, הוא חזר על האשמותיו כלפי ר.ש., ו-א.ל., בטענה שהן הפלילו אותו, על לא עוול בכפיו. כפי שעולה מהמסמך, המערער הורשע בעבר באינוס; בעבירת אלימות כלפי אשתו השנייה; ובביצוע מעשים מגונים בקטניות, אשר בגינם ריצה המערער עונשי מאסר בפועל. הגב' משיח-זיסר ציינה, כי המערער מסרב לקבל טיפול להפחתת דחפים מיניים, ושולל נזקקות טיפולית מכל סוג שהוא. הגב' משיח-זיסר התרשמה כי המערער הוא "בעל קווים אישיות פרנואידיים ונרקיסיסטיים בולטים. מניפולטיבי, לא אמין, מנהל אורח חיים נצלני, פרזיטי". הגב' משיח-זיסר הוסיפה וטענה, כי ניכרת תלות כלכלית של המערער בנשותיו, והוא "מציג עצמו כחסר אונים או כראוי לסימפטיה ולתמיכה". המרכז להערכת מסוכנות התרשם, כי רמת המסוכנות המינית של המערער הינה גבוהה, וזאת, כיוון ש"מדובר באדם בעל דחפים מיניים מוגברים מאד, אשר חווה אותם באופן אגוסינטוני. כלומר, אינו חש תסכול ואינו מסוגל לבחון את הבעייתיות בצורך בקיום יחסי מין בתכיפות כפי שתיאר. כל שכן, אינו מוכן לטיפול לשם הפחתת עוצמת דחפיו המיניים". כמו כן, ניכרת בהתנהגותו של המערער, כעולה מהעבירות מושא כתב האישום דנן, ובעבירות בהן הורשע בעבר, "סטייה מינית מסוג פדופיליה".

לאחר סקירת הערכת המסוכנות, ניגש בית משפט קבע לקבוע את מתחמי הענישה ההולמים, בעניינו של המערער. במסגרת זו, עמד בית משפט קמא על הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות על ידי המערער, ובין היתר, על הפגיעה בזכותן של המתלוננות לכבוד, לשלמות גופן, לשליטה על גופן ולפרטיותן. בית משפט קמא התייחס לחומרת העבירות שביצע המערער, ולכך שהן נעשו תוך ניצול אמונן של המתלוננות, שהן שתי קטניות ובגירה אחת מן המגזר החרדי. על בסיס האמור לעיל, קבע בית משפט קמא, כי מתחם הענישה באישום הראשון ינוע בין 18 ל-36 חודשי מאסר, בגין כל אחד מן האירועים; ואשר לאישום השני, העמיד בית משפט קמא את מתחם הענישה בין 6 ל-24 חודשי מאסר, בהתייחס לכלל האירועים גם יחד.

46. בבואו לגזור את עונשו של המערער בתוך מתחמי הענישה שנקבעו, נתן בית משפט קמא את דעתו, לכך

שמדובר בעבריו מין רצידיביסט, אשר עונשי מאסר קודמים שהוטלו עליו לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות מין חמורות. בית משפט קמא התייחס לנסיבותיו האישיות של המערער, אשר פורטו לעיל, וקבע כי יש להטיל עליו עונש מאסר ממושך, דבר שאין בו, בנסיבות העניין, פגיעה בלתי מידתית במערער. בית משפט קמא נתן את דעתו לכך שהמערער לא לקח אחריות על מעשיו; לא היה מוכן לשתף פעולה עם גורמי הטיפול לשם קבלת טיפול ייעודי; ולא פיצה את נפגעות העבירה. על בסיס השיקולים שפורטו לעיל, ומשקבע בית משפט קמא כי אין לסטות, לקולה או לחומרה, ממתחם הענישה, השית בית משפט קמא על המערער את העונשים הבאים: 6 שנים ו-6 חודשי מאסר, לריצוי בפועל, במסגרת האישום הראשון (30 חודשים בשל אירוע הממתקים; 24 חודשים בגין אירוע המיטה; ו-24 חודשים בשל אירוע המקלחת ואירוע הנשיקה. בית משפט קמא קבע, כי עונשי המאסר הללו ירוצו במצטבר). בגין האירועים מושא האישום השני, הטיל בית משפט קמא על המערער 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, כאשר 6 חודשים מתוכם ירוצו במצטבר לעונש שהוטל במסגרת האישום הראשון, והיתר בחופף. בסך הכול, על המערער לרצות 7 שנות מאסר, החל מיום מעצרו - 18.7.2011. זאת, בנוסף לעונשים נלווים, כמפורט בפסקה 4 לעיל.

טענות המערער בערעור

47. לאחר השתלשלות עניינים, הנוגעת לייצוגו של המערער, שאינני מוצא מקום לפרטה, ניתן לסניגוריה הציבורית, ביום 17.5.2016, פטור מייצוגו של המערער ונקבע כי המערער יטען לעצמו, על בסיס הודעת הערעור אותה הגיש ביום 1.5.2016, אשר מכוונת כלפי הכרעת הדין בלבד, ואינה משיגה על חומרת העונש. יצוין, כי לא ראינו לכפות על המערער ייצוג במסגרת ערעור זה, לאחר שניסיונותינו לשכנעו להיות מיוצג עלו בתוהו (השוו, לע"פ 8347/13 פלוני נ' מדינת ישראל (11.2.2016)), שם התייחסתי, בפסקה 16, לזכותו של נאשם או מערער לנהל את הגנתו בעצמו).

48. במסגרת ערעורו, נטענו על ידי המערער מספר טענות כלליות, אשר את רובן הוא העלה גם בפני בית משפט קמא. המערער התייחס, בין היתר, לנוכחותה של ס. בבית, ברוב רובם של האירועים, כדבר אשר מעיד, לטענתו, על כך שמעשים מיניים לא היו יכולים להיות מבוצעים בפניה; לכך שהמעשים המיוחסים לו אינם אלא משחקים תמימים, ואינם בעלי אופי מיני; לידיעתן של המתלוננות ובית משפט קמא על עברו הפלילי של המערער, דבר אשר יצר, לשיטתו, "צל כבד" על מעשיו. בנוסף, הציג המערער טעמים שונים שעמדו, לשיטתו, בבסיס הגשת התלונות נגדו במשטרה, ובכלל זה, הסכסוכים שהיו למערער ולאשתו עם שכניהם. אשר לשני האישומים שיוחסו למערער, עיקר השגותיו של המערער, הופנו כלפי ממצאי המהימנות שנעשו על ידי בית משפט קמא.

49. אשר לאישום הראשון, חזר המערער על טענתו, לפיה ניכרת השפעה בעדויותיהן של הקטינות, של השיחות והשאלות שהופנו אליהן על ידי בני משפחתן. בהתייחס ל-מ.ש., טען המערער כי היא לא שיתפה פעולה עם חוקרת הילדים, ועל כן, לא ניתן בעניינה "לאמת אף וולו אחד מהקריטריונים החיוניים לחקירת ילדים כמקובל". המערער הוסיף וטען, כי ניכר בחקירתה של מ.ש., שהיא מנסה לספק את רצון הוריה, ואת רצונה של החוקרת, אשר שאלה אותה "שאלות חוזרות ונשנות סביב 'אזורי העבירה'". אשר ל-ת.ש., טען המערער, כי מעדותה ומהתנהגותה הכללית עולה, שהיא כלל לא חוותה מצוקה, לנוכח המעשים אשר, כביכול, בוצעו בה, וכי הלפיתה שהיא הדגימה בפני חוקרת הילדים, איננה אפשרית מבחינה פיזית. המערער השיג גם על ראיות הסיוע, עליהן הסתמך בית משפט קמא, ובעיקר, קבל על כך שבית המשפט ראה בעדויות השונות, כחיזוק האחת לשנייה. המערער העלה טענות ספציפיות, הנוגעות לאירועים

השונים, בהן אדון בהרחבה בפרק הדיון וההכרעה. במסגרת השגותיו על הרשעתו באישום הראשון, התייחס המערער לסתירות שמצא בית משפט קמא בעדותו. בתוך כך, תולה המערער את קיומן של הסתירות ב"עצת אחיתופל של עוה"ד", אך עם זאת הבהיר, כי אין בכונתו לטעון טענה של כשל בייצוג. בכלל זה, טען המערער כי, למיטב זכרונו, הוא כלל לא נהג להרחיק ולקרר את הילדות אליו, ורק עקב עצתו של עורך דינו, טען כי ייתכן שהדבר התרחש. בדיון שנערך לפניו, ביום 13.6.2016, טען המערער, כי לא ניתן להסתמך על הדברים שאמר במסגרת חקירתו במשטרה, וזאת כיוון שהוא היה "נתון בפאניקה". אשר לאישום השני, חזר המערער על טענתו, לפיה א.ל. התלוננה נגדו כדי "לסייע למשפחת ש. ברצונם להפיל אותי בטענות האישום הראשון". המערער הוסיף וטען, כי מדובר, בעניינה של א.ל., בעדות כבושה, וכן העלה טענות ספציפיות הנוגעות לאירועים השונים, אשר ייבחנו בהרחבה בהמשך, בפרק הדיון וההכרעה. על בסיס האמור לעיל, גורס המערער כי יש לזכותו מכל אשמה.

תשובת המשיבה לערעורו של המערער

50. בתגובתה של המשיבה לערעורו של המערער, סומכת המשיבה את ידיה על הכרעת דינו של בית משפט קמא, וטוענת כי יש לדחות את הערעור, מכל וכל. המשיבה ציינה, כי הערעור מכוון כלפי ממצאי עובדה ומהימנות, עניינים שערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בהם. לשיטת המשיבה, בית משפט קמא נקט משנה זהירות בקביעות המהימנות שעשה, ובתוך כך, הוא זיכה את המערער מן העבירות שיוחסו לו כלפי ש.א., עקב חוסר היכולת להעריך את מהימנות גרסתה, וכן נמנע מלהרשיעו בעבירה של מעשה מגונה בכוח, שיוחסה לו במסגרת האישום השני.

51. המשיבה התייחסה לטענותיו הכלליות של המערער, ובין היתר ציינה, כי לא ניתן להסתמך על עדותה של ס., לפיה היא לא ראתה את המערער כשהוא נוגע במתלוננות, שכן בית משפט קמא מצא את עדותה כבלתי מהימנה בעליל. יתר על כן, הטעימה המשיבה כי העובדה ש-ס. נכחה בבית אינה סותרת את האפשרות שבוצעו עבירות המין על ידי המערער, שכן "המערער הוא אדם חסר גבולות אשר נראה כי עוצמת יצריו המיניים היא כזו שגם נוכחות אשתו אינה עומדת בדרכו לממשם". המשיבה התייחסה בתגובתה לערעור לטענותיו הפרטניות של המערער, אשר נוגעות לאישומים השונים. אשר לעדותה של מ.ש., ציינה המשיבה, כי אין חולק שהיא התקשתה לענות על שאלות רבות, ואולם, בסופו של יום, הצליחה מ.ש. לענות על כמה שאלות בחלק המקדים של החקירה, וכן לספר על המעשים שביצע בה המערער. בהתייחס לעדותה של ת.ש., טענה המשיבה, כי המדובר בילדה סגורה, כפי שעולה מעדויותיהם של הוריה, ר.ש. ו-א.ש., ועל כן, אין בהתנהגותה בכדי להעיד, בהכרח, על כך שהיא לא חוותה כל מצוקה, לנוכח המעשים שבוצעו בה. כמו כן, הפנתה המשיבה להדגמות שביצעה ת.ש. בחקירתה בפני חוקרת הילדים, כתגובה לטענתו של המערער, כי תנוחה זו אינה אפשרית, מבחינה פיזית. אשר לסיוע שנמצא לעדויותיהן של הקטינות, טענה המשיבה, כי לנוכח העובדה שהעדויות נמצאו על ידי בית משפט קמא כמהימנות, לא היתה כל מניעה להשתמש בעדות אחת כסיוע לעדות האחרת, ובכל מקרה, נמצאו ראיות סיוע נוספות לעדויותיהן של מ.ש. ו-ת.ש.. המשיבה הוסיפה וטענה, כי טענותיו השונות של המערער, כפי שהן באות לידי ביטוי בערעורו, סותרות האחת את השנייה. זאת, כיוון שהוא טוען כי גרסתו במשטרה שונתה רק בעצת סנגורו, ובד בבד עם טענה זו, גורס המערער כי לא ניתן ליתן אמון בגרסה שנתן במשטרה, עקב מצב הפניקה שבו היה נתון. בהתייחס לאישום השני, טענה המשיבה, כי אין מחלוקת לגבי העובדה שתלונתה של א.ל. הוגשה במשטרה לאחר ש-ר.ש., אמן של מ.ש. ו-ת.ש. ביקשה ממנה לעשות כן, כאשר הובהר לה שאין די ראיות נגד המערער, בכדי להגיש נגדו כתב אישום. ואולם, הדבר איננו פוגם באמינות גרסתה של א.ל., אשר נחקרה על כך, ארוכות, בבית משפט קמא, שנתן, בסופו של יום, אמון מלא בגרסתה. המשיבה הפנתה, בין היתר, לכך ש-א.ל. טענה, כי היא לא דיווחה על האירועים בזמן אמת, כיוון שלא רצתה לגרום לפירוק התא המשפחתי של המערער; וכן לכך, שהשכן ש.ש. הבהיר בעדותו, כי סכסוך הסוכה התרחש לאחר ש-א.ל. שיתפה אותו במעשים שביצע בה המערער.

52. אשר על כן, סבורה המשיבה כי בדין קבע בית משפט קמא, כי יש להעדיף, במקרה דנן, את עדויותיהן של המתלוננות, על פני גרסתו של המערער, אשר היתה רצופת סתירות. כפועל יוצא מכך, לשיטתה של המשיבה, יש לדחות את הערעור, ולהותיר את הרשעתו של המערער על כנה. יצוין, כי לקראת הדיון שנערך לפנינו, הוגשה הודעה לבית משפט זה, מטעם המרכז להערכת מסוכנות, במסגרתה נאמר, כי הערכת המסוכנות שהוגשה לבית משפט קמא עודנה תקפה, וזאת מכיוון ש"אין כל גורם שעשוי היה להשליך על הערכת המסוכנות ולשנותה".

דיון והכרעה

53. לאחר שעיינתי בפסק דינו המפורט של בית משפט קמא, בנימוקי הערעור, ובטענות הצדדים בדיון אשר נערך בפנינו, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות, וכך אציע לחבריי לעשות.

54. בפתח הדברים, יש להדגיש כי ערעורו של המערער נסוב, רובו ככולו, על קביעות מהימנות וממצאי עובדה שנעשו על-ידי בית משפט קמא. נשוב ונזכיר, בהקשר זה, את ההלכה הידועה מקדמת דנא, לפיה ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בקביעות שבעובדה ובמצאי מהימנות אשר נעשו על-ידי הערכאה הדיונית. כידוע, לערכאה הדיונית יתרון אינהרנטי על-פני ערכאת הערעור, שכן היא זו אשר מתרשמת באופן ישיר ובלתי אמצעי מן העדים המופיעים בפניה, ומאופן מסירת עדותם. מנגד, ערכאת הערעור מבססת את מסקנותיה, ככלל, על יסוד החומר הכתוב המונח לפניה (ע"פ 2460/15 ג'בארין נ' מדינת ישראל (4.5.2016); ע"פ 4213/15 פלוני נ' מדינת ישראל (30.3.2016); ע"פ 2681/15 בן שטרית נ' מדינת ישראל (14.2.2016)). הלכה זו עומדת בעינה, גם כאשר מדובר בהערכת מהימנות של קורבן לעבירות מין. ואולם, בעבירות מעין אלו, שומה על בית המשפט לבחון באופן מדוקדק וקפדני את הכרעת הדין המרשיעה. זאת, בפרט כאשר ההרשעה נשענת על עדות יחידה של קורבן העבירה, כאמור בסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח משולב], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות) (ע"פ 2911/11 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 17 (5.10.2014); ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל, בפסקאות 25-27 (10.7.2013); ע"פ 8680/11 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (5.6.2013)). יודגש, כי אין מדובר, במקרה דנן, בעדות יחידה של קורבן העבירה, וזאת, מאחר שלעדויותיהן של המתלוננות נמצאו חיזוקים ראייתיים כנדרש בחוק ובפסיקה, כפי שיפורט להלן.

55. לצד העיקרון הכללי שפורט לעיל נקבע, כי ייתכנו נסיבות חריגות, בהן קיים שיקול דעת רחב יותר לערכאת הערעור, להתערב בקביעות שבעובדה ובמצאי מהימנות שנעשו על-ידי הערכאה המבררת, חרף יתרונה המובנה של האחרונה. על החריגים לכלל אי ההתערבות בממצאי מהימנות ועובדה, שנעשו על-ידי הערכאה הדיונית, עמדתי בע"פ 3617/13 טייטל נ' מדינת ישראל, בפסקה 25 (28.6.2016):

"חריגים אלו יחולו כאשר ממצאי העובדה והמהימנות של הערכאה המבררת מבוססים על ראיות שבכתב, ולא על התרשמותה מן העדים; מקום שיסודם של הממצאים הוא בשיקולי הגיון ושכל ישר; כאשר דבק פגם ממשי באופן הערכת מהימנות העדים על-ידי הערכאה הדיונית; או מקום בו ממצאי הערכאה הדיונית הם פרי הסקת מסקנות מהעובדות שהוצגו בפניה". (ראו, בהקשר זה, גם ע"פ 433/13 מדינת ישראל נ' פלוני, בפסקה 32 (2.6.2014); ע"פ 6924/13 בעראני נ' מדינת ישראל, בפסקה 29 (29.10.2013); וע"פ 3578/11 סטרוק נ' מדינת ישראל, בפסקה 72 (13.8.2012)).

כאמור, טענותיו של המערער מכוונות בעיקר כלפי הערכת מהימנותן של המתלוננות על ידי בית משפט קמא, ודחיית גרסתו כבלתי מהימנה. על כן, אגש לבחון את השאלה, האם תמצא לנו עילה להתערבות בקביעותיו העובדתיות ובמצאי המהימנות שנעשו על ידי בית משפט קמא.

קביעת מהימנותן של מ.ש. ו-ת.ש.

56. הקטינות מ.ש. ו-ת.ש. לא העידו בעצמן בבית משפט קמא, על פי קביעת חוקרות הילדים, וממצאי חקירתן הוגשו באמצעות חוקרות הילדים הרלבנטיות. כידוע, תיעוד עדותו של קטין בפני חוקר ילדים, הוא בגדר עדות מפי השמועה, אשר, ככלל, אסורה בשיטת משפטנו. ואולם, סעיף 9 לחוק הגנת ילדים קובע חריג לכלל האוסר עדות מפי השמועה, ולפיו תיעוד עדותו של הקטין בידי חוקר ילדים הינו בגדר ראייה קבילה. בכדי להתגבר על "ההקלה הראייתית" המגולמת בקבילותה של עדות, אשר לא נמסרה בפני הערכאה הדיונית, קובע סעיף 11 לחוק הגנת ילדים, כי "לא יורשע אדם על סמך ראייה לפי סעיף 9, אלא אם יש לה סיוע בראייה אחרת" (ע"פ 7938/10 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 70 (18.11.2012); ע"פ 6877/09 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 15 (25.6.2012); וע"פ 446/02 מדינת ישראל נ' קובי, פ"ד נז(3) 769, 783 (2002). כלל מושרש הוא, כי קיים קשר הדוק בין משקלה של התוספת הראייתית הנדרשת לעדות, לבין עוצמתה ואמינותה של העדות עצמה. נקבע, בעניין זה, כי "ככל שהמשקל העצמי גדול יותר, התוספת הנדרשת מועטת ולהפך, ככל שהמשקל העצמי של העדות קטן יותר, תידרש תוספת גדולה יותר" (ע"פ 6147/92 מדינת ישראל נ' כהן, פ"ד מח(1) 62, 66 (1993)). על משמעות הסיוע הנדרש לפי סעיף 11 לחוק הגנת ילדים, עמדתי בע"פ 4583/13 ס' נ' מדינת ישראל (21.9.2015):

"על ראייה מסוג סיוע לעמוד בשלושה תנאים מצטברים: עליה לנבוע ממקור עצמאי ונפרד מהראייה הטעונה סיוע; עליה לסבך או לפחות לנטות לסבך את הנאשם בביצוע העבירה; ועליה לנגוע בנקודה ממשית, השנויה במחלוקת בין בעלי הדין [...] בית משפט זה אף קבע כי הסיוע הנדרש לעדותו של קטין בפני חוקר הילדים, שהיא מטבעה עדות 'חסרה', הינו 'מהותי', ולא סיוע 'טכני' בלבד".

57. אבחן, ראשית, את ממצאי המהימנות שנקבעו על ידי בית משפט קמא, ולאחר מכן את הסיוע הראייתי שמצא בית משפט קמא לעדויותיהן של הקטינות.

קביעת מהימנותה של מ.ש.

58. אשר ל-מ.ש., טען המערער, כי חוסר שיתוף הפעולה שלה עם חוקרת הילדים, כבר "בשלב התשאול המקדים", היה צריך להדליק אצל חוקרת הילדים "נורה אדומה", והיה עליה לעצור את החקירה. מעיון בחקירתה של מ.ש. בפני החוקרת אבידוב, ומצפייה בקלטת המתעדת את החקירה, עולה אכן כי מ.ש. נתקלה בקושי לא מבוטל לענות על השאלות שהפנתה אליה אבידוב. במהלך עדותה בבית משפט קמא, הרחיבה החוקרת אבידוב את הדיבור על כך, והדגישה כי לאחר מאמצים, הושג שיתוף פעולה עם מ.ש.: "כשהיא הגיעה לחדר היא היתה עם דמעות בעיניים וכל החלק הראשון של החקירה היה לה מאוד קשה לשתף פעולה, היא שתקה המון, היא בכתה, זה דרש ממני הרבה מאוד ניסיונות לגייס אותה לשיתוף פעולה [...] אבל בסופו של דבר היא כן הצליחה לענות לי על השאלות, להגיב ולשתף פעולה" (עמ' 46 לפרוטוקול). כמו כן, ניתן לראות, מתמלול החקירה, ש-מ.ש. הצליחה לענות על מספר שאלות בחלק המקדים של החקירה. כך למשל, הנהנה מ.ש. בחיוב לחלק מן השאלות שהופנו אליה על ידי אבידוב; מ.ש. גם סיפרה

לחוקרת אבידוב, כי היא אוהבת "לעשות קייטנות" בחופש; כי היא אוהבת לקרוא; ו"להעסיק את האחים" שלה (ת/א'1), עמ' 1-4). החוקרת אבידוב שאלה את מ.ש., מספר פעמים, אם היא מעוניינת להמשיך בחקירה, ו-מ.ש. השיבה בחיוב, חרף הקושי שעמד בפניה. נוכח האמור, אינני סבור כי נפל פגם בהחלטתה של החוקרת אבידוב להמשיך את חקירתה של מ.ש., וכן לא נראה שחוסר שיתוף הפעולה של מ.ש. היה בעוצמה כזו, שלא ניתן לקבוע ממצאים עובדתיים, על בסיס חקירתה. לא מצאתי מקום גם לקבל את טענתו של המערער, לפיה שגתה החוקרת אבידוב, באומרה את הדברים הבאים: "אני חושבת שבחלקים המהותיים שהיא תיארה את הפגיעה היא בכתה הרבה יותר, היא שתקה הרבה יותר, היא היתה עם טישיו, זה היה מאוד בולט שזה סביב הפגיעה" (עמ' 78 לפרוטוקול). המערער טען, בהקשר זה, כי מ.ש. מתארת את הפגיעה ב"שטף יחסי", ולכן אין בסיס לדבריה של חוקרת הילדים בנושא זה. כשלעצמי, נראה, כי מדובר בהתרשמות בלתי אמצעית של חוקרת הילדים מן הקטינה, ואינני מוצא כל מקום להתערב בקביעותיה, אשר נמצאו מהימנות על ידי בית משפט קמא. אציין עוד, כי צפיתי בקלטת החקירה, וניתן להתרשם, כי מ.ש. חוותה קושי רגשי במהלך החקירה, לרבות במקומות בהם מ.ש. התייחסה למעשים שביצע בה המערער (וראו, בין היתר, ת/א'1, דקות 36-45).

59. טענה נוספת שהיתה בפי המערער היא, כי החוקרת התעכבה בחקירתה של מ.ש. על האמירות המפלילות שנמסרו מפיה, לעומת אמירות מזכות של מ.ש., שלא זכו להתייחסות דומה מצד החוקרת. כך, למשל, טען המערער, כי החוקרת שאלה אם המערער לקח את מ.ש. "בכוח" לביתו, על אף ש-מ.ש. ציינה כי הוא "נתן לי יד והלך איתי". לעניין זה, הבהירה המשיבה, כי חוקרת הילדים לא התעלמה מההתבטאויות "המזכות" של מ.ש., אלא התייחסה אליהן, לצורך הדגמה של מידת הדיוק בתיאוריה של מ.ש., תוך מזעור מסוים של הפגיעה בה, כקריטריון אשר תומך במהימנות גרסתה. אף אני סבור, כי חוקרת הילדים התייחסה למורכבות עדותה של מ.ש., ולא נעשתה על ידה בחירה סלקטיבית של משפטים מפלילים, על פני משפטים בעלי אופי מזכה. לעניין השימוש הנטען בכוח, יש להפנות ל-ת/א'1(1), בעמ' 13, בשורות 16-18, בהן מ.ש. מציינת, עוד לפני שהחוקרת שואלת אותה על כך, כי המערער לקח אותה "בכוח". בערעורו, חזר המערער על הטענה, שהועלתה גם בפני בית משפט קמא, ולפיה התחושה של רטיבות בתחתוניה של מ.ש., אינה מסתדרת, לכאורה, עם העובדה שאינה נמצאת במחלוקת, כי מ.ש. נותרה עם תחתוניה, לאורך כל האירוע. לטענת המערער, הדבר מצביע על כך שמקור הרטיבות, ש-מ.ש. חשה, אינו נעוץ בו, אלא בה עצמה. בית משפט קמא בחן טענה זו של המערער ודחה אותה, בקובעו כי הוכח שהרטיבות ש-מ.ש. הרגישה היתה בחלקו החיצוני של התחתון, ולא בחלק הצמוד לגופה. החוקרת אבידוב נשאלה, אף היא, על כך בעדותה בבית המשפט, ומסרה כי "מתוך ההיכרות שלי עם [מ.ש.] במהלך החקירה זאת ילדה שהיא מדייקת ומפרטת. אם ברח לה פיפי, ילדה בגיל שמונה וחצי כבר יודעת להבדיל בין פיפי לבין משהו שהוא אחר, שזה לא הפיפי שלה. ילדה בגיל הזה כבר יודעת" (עמ' 77 לפרוטוקול). אשר על כן, לא מצאתי מקום להתערב בקביעותו של בית משפט קמא, באשר למקור הרטיבות שחשה מ.ש., ולמשמעויות שיש לכך, לעניין המעשים שביצע בה המערער.

60. נוסף על כך, חזר המערער על טענת האליבי שהועלתה בפני בית משפט קמא, לפיה הוא שהה, במהלך חג הפורים בשנת 2011, אצל בנו הבכור, ג., במושב מירון. כאמור, בית משפט קמא קבע, כי החשיבות בעיגונו של האירוע בזמן, על ידי הקטינה, מעיד על אמיתות התוכן שהיא מסרה, ואיננו מצביע, בהכרח, על מועד האירוע המדויק. החוקרת אבידוב התייחסה לכך בחקירתה הראשית, בציינה, כי "הילדה [מ.ש.] מעגנת את האירוע, יש קונטקסט מאוד ברור, שהיא הלכה לחנות, יש מקום ויש זמן" (עמ' 51 לפרוטוקול). בחקירתה הנגדית, הבהירה החוקרת אבידוב, כי עיגון במקום ובזמן הינו אחד מן ההיבטים אשר מחזקים את מהימנות העדות, ואולם "לא על זה תקום וטיפול המהימנות" (עמ' 63 לפרוטוקול). אשר על כן, טענת האליבי של המערער איננה מעלה ואיננה מורידה, לגבי עצם התרחשותו של אירוע הממתקים. לנוכח האמור לעיל, סבורני כי יש לדחות את טענתו של המערער, הנוגעות לקביעות המהימנות שנעשו על ידי בית משפט קמא, באשר לעדותה של מ.ש..

61. בערעורו, טען המערער, כי התנהגותה של ת.ש. אינה עולה בקנה אחד עם התנהגות של נפגעת עבירת מין. המערער הפנה, לעניין זה, לכך ש-ת.ש. לא סיפרה להוריה על המעשים שבוצעו בה; לכך שהיא הלכה לשחק עם חבריה לאחר שהמעשים התרחשו, לטענתה (ת/10א'1), עמ' 11, שורה 12-15); ולהתבטאויותיה במהלך חקירתה בפני חוקרת הילדים כי "לא קרה כלום" (ת/10א'1), עמ' 9, שורה 2-4; עמ' 21, שורה 32). בדיון שנערך לפנינו, הוסיף המערער וטען, כי העובדה ש-ת.ש. לא הביעה כל קושי בחשיפת המעשים מכרסמת באמינותה, וזאת, כיוון ש"חשיפת מעשים מיניים, כאלה שמתארת המתלוננת במשטרה ובבית המשפט, כרוכה כידוע בקושי רגשי לא מבוטל", ואילו אצלה לא ניכר כל סימן לקושי רגשי.

דינה של טענה זו להידחות. יש להזכיר, בהקשר זה, את ההלכה המושרשת, לפיה "התנהגותם של נפגעי עבירות מין אינה ניתנת תמיד להימדד באמות מידה רציונאליות למתבונן מן החוץ" (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 87 (20.10.2010); וראו גם, ע"פ 6375/02 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 419, 429 (2004); ע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מדינת ישראל, בפסקה ו (24.7.2006)). יתר על כן, טענתו של המערער, לפיה ת.ש. לא התקשתה לספר על המעשים שבוצעו בה, נטענה בעלמא, ואינה מבוססת על אדנים יציבים. מצפייה בקלטת החקירה, ומקריאת תמלול החקירה, לא נראה כי החשיפה של המעשים היתה קלה ל-ת.ש., וניכר היה עליה כי היא אינה מבינה את הסיטואציה אליה היא נקלעה. כמו כן, נזכיר, כי כאשר נחשף הסיפור בפני בני משפחתה, ת.ש. "היתה ככה בצד, מידי פעם זורקת מילה, אבל היא ילדה יותר סגורה". על כן, ולנוכח האופי הסגור של ת.ש., לא מצאתי בהתנהגותה משום כרסום במהימנות גרסתה, כנטען על ידי המערער.

62. טענה נוספת שהיתה בפי המערער היא, כי אין זה סביר שבחברה חרדית ר.ש. תזמין, מיוזמתה, שכנה (ב). שתיחשף לניצול מיני של בנותיה. זאת, כיוון ש"טבען של שמועות, ובמיוחד על 'מעשים אפלים' ועוד יותר בסביבה חרדית בה הנושא המיני הוסתר באופן קיצוני, 'לתפוס', כאש בשדה קוצים". ר.ש. נשאלה על כך במסגרת עדותה בבית משפט קמא, והיא סיפרה על הקושי בחשיפת מעשים מסוג זה, בחברה שבה היא חיה ("קשה לי, נופל אלי ארבע בנות עם סיפור כזה, שוב פעם, בית חרדי שנהוג לא לדבר על דברים כאלה בגדול", עמ' 165 לפרוטוקול); "זה לא מתאים לבית חרדי להעלות את הנושא הזה כל יום, שיהיה ברור לך, יש בנים שלא אמורים לשמוע דברים כאלה, שתכניס טוב טוב לראש שלך", עמ' 168 לפרוטוקול). ר.ש. התבקשה להתייחס לכך שהיא הזמינה את ב. לשמוע על אודות המעשים שבוצעו בבנותיה:

"ש: [ב'] יצאה או שהלכתם לקרוא ל-[ב']?

ת: לא לקרוא ל-[ב'], הדלת שלה פתוחה, היא טיפוס שדי מעורב, אין לה ילדים, היא די מעורבת איתנו.

[...]

ש: אבל את אומרת למשטרה שהלכתם לקרוא ל-[ב'].

ת: הלכנו, אני אומרת לך שזה דלת מול דלת

[...]

ש: למה היית צריכה את [ב'] שם אני לא מבין.

ת: אני קשה לי, קשה לי, היא מיוזמתה ולי קשה, נפל עלי פתאום ערב פסח, ניקיונות, אתה בראש שלך עוד מגירה, עוד זה, פתאום נופל עליך דבר כזה, אני כבר לא יודעת מה לעשות [...] באופן טבעי זה היה הכניסה ל-[ב'] כי אצל [ב'] יותר שקט, היא דודה כזאת של כולנו, לא קראנו לה, היא שומעת הכול" (עמ' 190 לפרוטוקול).

מעדותה של ר.ש., ניכר הצורך הבסיסי שלה כאם, לשתף אדם קרוב נוסף במעשים שבוצעו בבנותיה, חרף הקושי בחשיפת אירועים מסוג זה, בחברה החרדית. עוד עולה מעדותה, כי ב. היתה מעורבת בחייהם, ועל כן, החשיפה בפניה לא היתה חריגה מבחינת אורח החיים של המשפחה. לטעמי, אין הדבר מכרסם, כלל ועיקר, באמינות גרסתה של ר.ש., או במהימנות עדויותיהן של מ.ש. ו-ת.ש..

63. טענה נוספת שהעלה המערער, היא כי הלפיתה עליה העידה ת.ש., אינה אפשרית מבחינה פיזית. המערער טען בנוסף, כי יש בעובדה שהלפיתה הזו לא מופיעה בעדותה של כל מתלוננת אחרת בתיק זה, בכדי להצביע על כך שאין מדובר ב"התנהגות מינית אופיינית", ש"אמורה לחזור על עצמה בעדויות השונות". מצפייה בקלטת החקירה, במסגרתה הדגימה ת.ש. את הלפיתה שביצע בה המערער (וראו, בין היתר, ת/10א, דקות 32-35), אינני סבור כי מנח זה אינו אפשרי מבחינה פיזית. זאת, בעיקר, שעה ש-ת.ש. נשאלה, מספר פעמים, כיצד היא בדיוק היתה ממוקמת ביחס למערער, והסבירה לפרטי פרטים, כיצד הלפיתה המתוארת על ידה התרחשה. יתר על כן, ה"גרעין הקשה" בעדותה של ת.ש., היינו: הרמתה על ברכי המערער, וחיכוכה עם אזור איבר המין של המערער, הופיע גם בעדותה של מ.ש.. על כן, אינני מוצא להטיל ספק במהימנות גרסתה, רק בשל כך שהלפיתה שמתוארת בעדותה, לא הועלתה, ככתבה וכלשונה, בעדויות של מתלוננות אחרות בפרשה זו. יצוין, כי לא מצאתי מקום לקבל גם את טענת המערער, לפיה חוקרת הילדים היא זו ש"משכה" את השיחה עם ת.ש. לכיוון מיני, ועוררה, ביוזמתה, את הקונוטציה המינית במעשים המיוחסים למערער. מצפייה בקלטת החקירה, עולה בבירור כי ת.ש. תיארה את המעשים שבוצעו בה בצורה אותנטית, וללא הכוונתה של חוקרת הילדים. כך, למשל, עולה מקלטת החקירה, כי כאשר ת.ש. מספרת, לראשונה, על המעשים שבוצעו בה, חוקרת הילדים מהנהנת בראשה ונמנעת מלשאול שאלות מכוונות (ת/10א'1), עמ' 6-8). לנוכח האמור לעיל, יש לדחות את טענותיו של המערער, הנוגעות למהימנות גרסתה של ת.ש..

הטענה בדבר "זיהום" גרסאותיהן של מ.ש. ו-ת.ש.

64. במסגרת הערעור, חזר המערער על הטענה, שהועלתה גם בפני בית משפט קמא, ולפיה עדויותיהן של מ.ש. ו-ת.ש. "זוהמו" על ידי השיחות שהוריהם ערכו להן. המערער גורס, כי השאלות הרבות שהקטינות נשאלו, על המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, השפיעו על עדותן, ולא ניתן, עקב זאת, לתת אמון בגרסאותיהן. ייאמר כבר עתה, כי לא מצאתי כל מקום להתערב בקביעותיו של בית משפט קמא, באשר לטענה בדבר "זיהום" עדויותיהן של הקטינות. בית משפט קמא נתן לסוגיה זו את מלוא כובד המשקל בהכרעת דינו, וקבע, כי לא היה בשיחות או בשאלות שהופנו אל הקטינות, בכדי לפגום במהימנותן. כאמור, ר.ש. נשאלה בנושא זה, פעם אחר פעם, ומסרה כי המשפחה לא עסקה בזה מדי יום ביומו. עם זאת, ציינה ר.ש., כי אחיהן הגדול של מ.ש. ושל ת.ש. הסתקרו, ולכן "כשהוא שאל אותן אני כריתי אוזן ואם היה איזה אפשר לשלוף, לדעת עוד מידע על הבנות שלי זרקתי שאלה".

65. החוקרת אבידוב, אשר חקרה את מ.ש., סיפרה כי התופעה של שיחות או הצגת שאלות לקטינים בנוגע למעשים

שבוצעו בהם, מוכרת בקרב חוקרי הילדים, ועל כן, הם נוהגים לשים על כך את הדגש, במהלך החקירה: "דיבור ממושך על נושא זה בהחלט לפעמים יכול להפריע לנו בחקירות ואנחנו מחפשים ובודקים, זה דבר שקשה להימנע ממנו" (עמ' 56 לפרוטוקול). ביחס ל-מ.ש., דחתה החוקרת אבידוב, מכל וכל, את האפשרות כי אותן שיחות השפיעו על עדותה (ראו, בהקשר זה, את הציטוט בפסקה 13, מעמ' 56 לפרוטוקול). בחקירתה הנגדית, שאל בא כוח המערער את החוקרת אבידוב, "האם לא יכול להיות שהדברים שאומרת [מ.ש.] התערבבו עם דברים שהם שמעו מההורים או תוך כדי השאלות?". על כך, השיבה החוקרת אבידוב, כי "אם היה לי איזשהו חשד כזה או חשש לא הייתי קובעת מהימנות" (עמ' 66 לפרוטוקול). החוקרת מזרחי, אשר חקרה את ת.ש., נשאלה באותו נושא, במסגרת חקירתה בבית משפט קמא, וציינה לגבי ת.ש., כי "רואים במהלך העדות שלה שהיא לא מעתיקה מהדברים של אחותה. היא עושה את ההבחנות". בהמשך, במסגרת חקירתה הנגדית, אמרה החוקרת מזרחי את הדברים הבאים: "גם אם ההורים שאלו ואני מבינה שההורים שאלו, היא מודה בזה שההורים שאלו אותה, זה לא, אין פה שום זיהום, היא נורא נורא נאמנה לאמת שלה, היא נורא עקבית, היא נאמנה לעובדות שלה" (עמ' 100-102 לפרוטוקול, וראו את הציטוט בפסקה 19, מאותו עמוד בפרוטוקול). לסיכום, מעדויותיהן של חוקרות הילדים עולה, כי הן נתנו את דעתן, במלוא כובד הראש, לאפשרות של זיהום עדויות הקטינות, ודחו אפשרות זו. יש להזכיר, כי לגבי ש.א., התקשתה החוקרת אבידוב לקבוע ממצאי מהימנות, והמערער זוכה מן העבירות שיוחסו לו כלפיה. לנוכח האמור, איני מוצא מקום להתערב בממצא העובדתי שנעשה על ידי בית משפט קמא, ולפיו עדויותיהן של מ.ש. ו-ת.ש. לא "זוהמו" עקב השיחות והשאלות שהופנו אליהן על ידי בני משפחתן.

הסיוע לגרסאותיהן של מ.ש. ו-ת.ש.

66. המערער טען טענות שונות, בנוגע לראיות הסיוע אותן מצא בית משפט קמא כתומכות בעדויותיהן של הקטינות, כפי שנדרש בסעיף 11 לחוק הגנת ילדים. המערער מיקד את טענותיו בשימוש שעשה בית משפט קמא בעדות של אחת הקטינות כסיוע לעדותה של האחרת. לשיטתו, בית משפט קמא שגה בעשותו כן, וזאת לאור חוסר המהימנות שיש לייחס לעדויותיהן של הקטינות, כפי שפורט לעיל. ואולם, משקבעתי כי אין מקום להתערב במסקנה, אליה הגיע בית משפט קמא, לפיה יש ליתן אמון מלא בגרסאותיהן של הקטינות, לא מצאתי כל פגם בשימוש בעדות אחת בכדי לסייע לרעותה. הלכה פסוקה היא, כי ניתן להשתמש בעדויות של מתלוננים שונים, אשר נוגעות למעשים דומים, כסיוע הדדי. אכן, נקבע, לעניין זה, כי "שימוש שכזה בעדותו של קטין אחר כראיה מסייעת אכן יהווה חריג, שיש להפעילו בנסיבות מיוחדות בלבד, לאחר שבית המשפט קבע את הערך ההוכחתי הגבוה של העדויות ושלל חשש לשיתוף פעולה בין המתלוננים וניסיון לרקום עלילת שווא כנגד הנאשם [...] וזאת בצד הדמיון בטיבם של המעשים ונסיבותיהם" (ע"פ 4009/90 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד מז(1) 292, 308 (1993); וראו גם, ע"פ 4721/99 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(1) 684, 698 (2001); ע"פ 4649/01 אסולין נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 616, 623 (2001). סבורני, כי במקרה דנן, מדובר באחד מן המקרים החריגים, בהם ניתן להשתמש בעדות אחת כמסייעת לעדות מתלונן אחר. זאת, מאחר ששתי העדויות, הן של מ.ש. והן של ת.ש., נמצאו כמהימנות ביותר. חוקרות הילדים עמדו על השוני בעדויותיהן של הקטינות, ועל כך שהאחיות ידעו להבחין, כאשר סיפרו על אשר אירע להן, בין החוויה האישית שלהן, לבין החוויה של האחיות האחרות, כפי שהובהר לעיל בהרחבה. עוד יש להזכיר, כי לעדויותיהן של שתי הקטינות נמצאו ראיות סיוע נוספות, היינו: מצבה הנפשי של מ.ש., ושקריו של המערער. סיכומם של דברים, מצאתי כי אין מקום להתערב בממצאי העובדה והמהימנות, שעשה בית משפט קמא, בקובעו כי יש להעדיף את גרסאותיהן של מ.ש. ו-ת.ש., לגבי האירועים המתוארים באישום הראשון, על פני גרסתו השקרית ורוויית הסתירות של המערער, לאירועים אלו. משנמצאו לעדויות אלו ראיות סיוע כנדרש, כפי שהובהר לעיל, יש לדחות את ערעורו של המערער על הרשעתו במעשים המגונים שמיוחסים לו, כלפי מ.ש. ו-ת.ש..

קביעות מהימנותה של א.ל.

67. בערעורו, חזר המערער על הטענה לפיה א.ל. הגישה תלונה במשטרה, על מנת לחבור למשפחת ש., במשימתה "להפליל אותו". בתוך כך, טען המערער למניעים שונים, שעמדו, לשיטתו, בבסיס תלונתה של א.ל. במשטרה, ובין היתר, טען כי מדובר בסכסוך הסוכה. בית משפט קמא בחן את טענותיו אלו של המערער, וקבע, בהקשר זה, כי הסיבות שהעלה המערער, כהסבר לפנייתה של א.ל. למשטרה, הן "מופרכות", ו"אינן מחזיקות מים". בהינתן העובדה כי טענותיו של המערער לא גובו בתשתית עובדתית מספקת, לא מצאתי מקום להרחיב את הדיבור על טענות אלו, ואני מקבל את עמדתו של בית משפט קמא, בהקשר זה. יצוין, כי לא מצאתי לקבל גם את טענתו של המערער, לפיה עדותה של א.ל. היא בגדר "עדות כבושה", שכן הובהר, כי א.ל. שיתפה את ש.ש. במעשים, בסמוך למועד התרחשותם, ועוד לפני שהתגלע הסכסוך בנוגע לסוכתו של המערער. א.ל. נשאלה בחקירתה, לגבי חלוף הזמן של כשנה וחצי בין קרות האירועים לבין מועד הגשת תלונתה במשטרה, ועל כך השיבה: "הזהרתי אותו מול אשתו והוא המשיך וזה כל כך צרם לי שאני לא רציתי להרוס את התא המשפחתי שלו, אבל הוא החזיר אותי רטרואקטיבית שאני כבר לא יכולתי פשוט לסלוח על מצב כזה" (עמ' 107 לפרוטוקול). משאלו הם פני הדברים, לא מצאתי כי "התמהמהותה" של א.ל. עומדת לה לרועץ, או מכרסמת, באופן כלשהו, באמינות גרסתה. טענה נוספת שהיתה בפי המערער, היא כי יש לראות בעובדה ש-א.ל. המשיכה לפקוד את ביתו של המערער, על אף המעשים המיוחסים לו כלפיה, בכדי לכרסם במהימנות גרסתה. א.ל. נשאלה בחקירתה הנגדית על אודות ביקוריה בבית המערער, ומסרה כי: "מבחינתי הוא [המערער] לא קיים, באתי לאשתו, אישה שרוצה עזרה, באתי בשביל לעזור לאישה אחרי לידה שיש לו ילד מוגבל [...] היא בכתה לי שאין לה עזרה, אז אני באתי לעזור לה, לא ראיתי בכלל אותו, אני הזהרתי אותו והזהרתי אותה אבל אני ריחמתי על אישה שהיא מסכנה עם ילד מסכן מוגבל" (עמ' 127 לפרוטוקול). עדותה של א.ל. מלמדת על הקושי הקשה אליו היא נקלעה לנוכח כוונתה לסייע ל-ס., מחד גיסא, ורצונה להימנע ממפגשים עם המערער, מאידך גיסא. בנסיבות אלה, אינני מוצא כל מקום להתערב בקביעתו של בית משפט קמא, לפיה א.ל. סברה, בתום לב, שאזהרותיה למערער יניבו פרי, וכי היא חזרה לביתם של בני הזוג, אך ורק בכדי לסייע לאשתו של המערער.

עתה, אגש לבחון את טענותיו של המערער, בנוגע לאירועים השונים המתוארים באישום השני:

68. בהתייחס לאירוע הפלאפון, טען המערער כי אין זה הגיוני ש-א.ל. נתבקשה לבוא אליו בכדי להעביר נתונים מהפלאפון למחשב, כאשר היתה הפסקת חשמל בבית. עוד גרס המערער, כי ישנה אי בהירות לגבי סדר הזמנים באירוע הפלאפון, כפי שהדבר מתואר מנקודת מבטה של א.ל.. זאת, כיוון שלא ברור כיצד אשתו של המערער הספיקה ללכת לרכב, להביא את הכבל המבוקש, לחזור, ולמצוא את המערער כשהוא מנשק את א.ל..

אשר לטענה בדבר הפסקת החשמל שהתרחשה, הסבירה א.ל., במסגרת עדותה בבית המשפט, כי "המקרה הראשון [אירוע הפלאפון] אירע עוד לפני שבעצם קרה ההפסקת חשמל", והוסיפה כי "זה המצב שנתן לי לזכור [את האירוע - א.ש.]" (עמ' 107 לפרוטוקול). בהמשך, הסבירה א.ל., כי רק לאחר ביקורה בביתו של המערער, החלה "הפסקת חשמל אזורית" (עמ' 108 לפרוטוקול). אשר לזמן שנדרש לאשתו של המערער להביא את הכבל מן האוטו, מסרה א.ל., במסגרת עדותה בבית משפט קמא, כי "הוא אמר לאשתו שתלך להביא את הכבלים מהאוטו ואני התנגדתי, אמרתי לה: לא, שתהיה את פה שהוא ילך. הוא אמר לה: לא, תלכי. ולמרות הכל היא יצאה והלכה ואז הוא נשאר, הוא ישב על המיטה, אני עמדתי, הוא משך לי את היד והוא נתן לי נשיקה בשפתיים, אשתו נכנסה וראתה את זה, היא אמרה לו: נו יא דוד, באמת" (עמ' 108 לפרוטוקול). עינינו הרואות, כי א.ל. סיפקה הסברים משכנעים ל"סתירות" הנתענות בעדותה, כמו גם לחוסר ההיגיון הנתען בגרסתה, בנוגע לאירוע הפלאפון, ועל כן, אין בכך כדי להפחית, כהוא זה, במהימנות גרסתה של א.ל..

69. אשר לאירוע האורז, טען המערער לסתירה בעדותה של א.ל., הנוגעת לנשיקה שנתן לה המערער. המערער

טען, בהקשר זה, כי בחקירתה במשטרה, סיפרה א.ל. כי המערער נשק לה על פיה ("ואז הוא בא מאחורי והביא את הפנים שלו מולי ונתן לי נשיקה על השפתיים", ת/18, עמ' 2, שורה 27-28). ואילו, בבית משפט קמא, טענה א.ל. כי הוא נישק אותה על לחיה, ובהמשך, מסרה א.ל. כי מדובר בשתי נשיקות, האחת על הלחי והשנייה על שפתייה:

"ש: איך הוא נתן לך נשיקה?

ת: נתן לי, אני לא זוכרת בדיוק, אבל נראה לי באזור הלחי, אם אני לא טועה.

[...]

ש: את אמרת פה על הלחי, אני אבקש לרענן את זיכרונה של העדה מההודעה שלה

[...]

ת: כן, כן, אני נזכרת,

ש: מה?

ת: שבאמת, הוא בא מאחורי והוא נתן לי נשיקה בשפתיים ואמרתי לו זוז ממני

ש: אז זה היה בשפתיים, בלחי, אולי.

ת: היו שני פעמים, בפעם הראשונה הוא נתן לי נשיקה בשפתיים [...] בפעם השנייה הוא נתן לי בלחי" (עמ' 111-112 לפרוטוקול).

לטעמי, ובניגוד לנטען על ידי המערער, אין מדובר בסתירה אשר פוגמת במהימנותה של א.ל. ציינה, בעדותה בבית המשפט, כי אינה זוכרת, היכן בדיוק היתה הנשיקה. בית משפט קמא קבע, בעניין הנדון, כי גם לפי הגרסה המיטיבה עם המערער, קרי, בהנחה שהיתה זו נשיקה אחת על הלחי, עדיין מדובר במעשה מגונה. על כן, אינני רואה מקום להתערב בהקשר זה, בקביעותיו של בית משפט קמא.

70. בסופו של יום, עמדתי היא כי אין מקום לשנות מהאמור בהכרעת דינו של בית משפט קמא, אשר קבע כי יש ליתן אמון מלא בעדותה של א.ל. יש להדגיש, כי אין המדובר בעדות יחידה של קורבן עבירה, כאמור בסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות, שכן עדותו של ש.ש., השכן, אותו שיתפה א.ל. במעשים שבוצעו בה, מחזקת ותומכת בגרסתה. המערער לא הציג טענות של ממש, בנוגע למהימנות עדותו של ש.ש., וממילא לא מצאתי להתערב בקביעתו של בית משפט קמא, לפיה יש ליתן אמון בעדותו של עד זה.

נוכחותה של ס. באירועים המתוארים בכתב האישום

71. המערער טען במסגרת ערעורו, כי נוכחותה של ס. בבית, במרבית האירועים המתוארים בכתב האישום, מצביעה

על כך שלא ניתן לתת אמון בגרסאות המתלוננות, שכן אין זה אפשרי כי הוא יבצע מעשים כאלו בנוכחותה. ייאמר כבר עתה, כי אינני מוצא מקום לקבל את טענתו של המערער, לעניין זה. אשר לאישום הראשון אציין, כי לא ניתן להבין מעדותה של ס., אם היא ראתה כלל את המערער כשהוא משחק עם מ.ש. ו-ת.ש., והיכן:

"ש: אז הוא היה משחק עם [ת.ש.] ו-[מ.ש.] בתוך הבית

ת: כן, הוא היה משחק איתו,

ש: בתוך הבית?

ת: כן עם הילדים כן

ש: הוא היה משחק עם [ת.ש.] ו-[מ.ש.] אבל את לא זוכרת שהוא היה שם אותן על הברכיים?

ת: כן

ש: הוא היה עושה הכל חוץ מלשים אותן על הברכיים?

ת: הוא לא נוגע

ש: ש-[ת.ש.] ו-[מ.ש.] היו מטפסות עליו, תוך כדי משחק, זה כן ראית?

ת: כן. בבית לא היו מטפסות עליו, אין מקום בבית. לשאלת ביהמ"ש הכיזד אני אומרת פעם אחת דבר אחד ופעם שנייה דבר אחר אני משיבה שהוא מבלבל אותי" (עמ' 334 לפרוטוקול).

72. אשר לאירוע הממתקים, טען המערער, כי הוא מעולם לא שהה עם מ.ש. לבדו בבית. החוקרת אבידוב, אשר חקרה את מ.ש., נשאלה בבית משפט קמא, מדוע לא שאלה את מ.ש. האם ס. היתה בבית, בעת אירוע הממתקים. אבידוב השיבה, כי מ.ש. סיפרה לה, כבר בתחילת החקירה, כי לא היה איש בבית פרט למערער, והחוקרת אבידוב התייחסה גם לכך ש-מ.ש. מסרה בעדותה, כי המערער "הראה לה את הבית" (עמ' 80 לפרוטוקול). בית משפט קמא קבע, כי מעדותה של מ.ש. "ניתן להסיק כי 'באירוע הממתקים' [ס.] לא נכחה", ולא מצאתי מקום להתערב בקביעה זו. על כן, טענתו של המערער הנוגעת לנוכחותה של ס., אינה רלוונטית לאירוע הממתקים. אשר לנוכחותה של ס. במסגרת אירוע המקלחת, אציין, כי אינני מוצא מקום להתערב בקביעתו של בית משפט קמא, לפיה נוכחותה של ס. בתחומי הבית אינה מובילה למסקנה כי יש ביכולתה להבחין במתרחש בחדר האמבטיה. בקביעתו זו, התבסס בית משפט קמא על עדותו של המערער, במסגרתה טען, לגבי אירוע המקלחת, כי מאחר שהוא סבר ש-ס. ו-א.ל. שהו במרפסת, אין באפשרותן של השתיים להבחין במתרחש בחדר האמבטיה ובסביבתו.

73. עת הופנו אל ס. שאלות הנוגעות לקיומו של מגע פיזי בין א.ל. לבין המערער, עדותה לא היתה עקבית. בתחילה, שללה ס. את האפשרות כי היא ראתה את המערער כשהוא מנשק את א.ל. (עמ' 338 לפרוטוקול). ואולם, מאוחר יותר ציינה ס., כי "פעם אחת כשהיא [א.ל.] בכתה הוא חיבק אותה, והוא נישק אותה בראש אולי, אולי הוא נישק אותה כי הוא חיבק אותה" (עמ' 343 לפרוטוקול), והוסיפה כי היא אמרה לו, בשלב זה, "מה אתה עושה עכשיו כל תדע שאתה חיבכת אותה על הראש" (עמ' 338 לפרוטוקול). על כן, לא ניתן לקבוע כל ממצא ראייתי לגבי האירועים בהם

נכחה ס., על בסיס עדותה.

74. כזכור, עדותה של ס. נמצאה כבלתי מהימנה על ידי משפט קמא, וממילא קשה להבין אימתי, אם בכלל, היא הבחינה במערער כשהוא שוהה במחיצת המתלוננות, או משחק עמן. למעלה מן הצורך, אציין כי השתכנעתי מעיון במסמך הערכת המסוכנות שהוגש בעניינו של המערער, כי אין לשלול את האפשרות שיצריו המיניים של המערער יתפרצו ללא שליטה, גם כאשר אשתו נמצאת בקרבת מקום. לנוכח האמור, לא מצאתי כל סיבה להתערב במסקנתו של בית משפט קמא, לפיה נוכחותה של ס. אינה מעלה ואינה מורידה לעניין אחריותו של המערער, לביצוע המעשים המיוחסים לו.

דחיית גרסתו של המערער

75. בית משפט קמא בחן את גרסתו של המערער, לגבי המעשים הנטענים בכתב האישום, ומצא כי לא ניתן ליתן בו כל אמון. אשר למעשים המיוחסים לו במסגרת האישום הראשון, עמד בית משפט קמא על סתירות רבות שעלו בגרסאותיו השונות של המערער, ובין היתר, בנוגע לשהייתם של ילדים מן השכונה בביתו; לעניין התנהלות המערער בביתו, כשגופו חשוף באופן מלא או חלקי; ובאשר למגע בין המערער לבין ילדי השכונה, כפי שפורט לעיל בהרחבה. אשר לאישום השני, בית משפט קמא קבע, כי ההסברים שניתנו על ידי המערער להגשת התלונה על ידי א.ל. אינם מתיישבים עם ההיגיון והשכל הישר, ואינם מגובים בחומר הראיות. אל מול האמון שנתן בית משפט קמא בעדותה של א.ל., נדחתה הכחשתו הגורפת של המערער למעשים המיוחסים לו, במסגרת האישום השני.

76. סיכומם של דברים, לא מצאתי טעם מבורר להתערב בקביעות המהימנות (או חוסר המהימנות) שנעשו על ידי בית משפט קמא, בעניינו של המערער. המערער סתר את עצמו, פעם אחר פעם, בנוגע לאירועים מרכזיים המתוארים בכתב האישום. אפילו בערעורו לבית משפט זה, העלה המערער טענות שונות, אשר אינן יכולות לדור בכפיפה אחת, כפי שפורט לעיל בהרחבה. ס., אשר היתה רשומה, במקור, כעדת תביעה, ובא כוח המשיבה ויתר על העדתה, הוזמנה ליתן עדות בפני בית משפט קמא, מטעם ההגנה. בעדותה, מסרה ס. פרטים הסותרים את גרסתו של המערער, כפי שהובהר לעיל. למעשה, קיים קושי לגבש גרסה אחת קוהרנטית ומלאה, מדבריו של המערער, למעשים המיוחסים לו. הלכה ולמעשה, המערער מודה במרבית המעשים שביצע במתלוננות מ.ש. ו-ת.ש., ואולם לטענתו, לא נלוותה למעשיו כל כוונה מינית. גם לעניין אירוע המגבת, במסגרת האישום השני, טען המערער בדיון לפנינו: "כיצד ניתן להוכיח מדברים אלה שמדובר באירוע מכוון ולא בחוסר תשומת לב פשוט העלול לקרות לכל אדם סביר. מנין למד בית המשפט קמא, שהרשיע אותי באירוע זה כבמעשה מגונה, כיצד למד שאכן מדובר באירוע מיני?". המערער לא הודה, אמנם, ביתר המעשים המיוחסים לו במסגרת האישום השני, ואולם, משנמצאה גרסתה של א.ל. כגרסה מהימנה, נראה בבירור כי הוכחו כדבעי העובדות המתוארות בכתב האישום.

77. ואם הגענו עד הלום, נותר עוד לבחון את השאלה האם הוכח יסוד המחשבה הפלילית בעבירות של מעשה מגונה והטרדה מינית, בהן הורשע המערער. כידוע, עבירת המעשה המגונה, לפי סעיף 348 לחוק העונשין, הינה עבירה של מחשבה פלילית התנהגותית, שבמסגרתה יש להוכיח את מודעות הנאשם לטיב המעשה ומאפייניו, וכן את מודעותו לקיומן של הנסיבות המופיעות בהגדרת העבירה. בסעיף 348(ו) לחוק העונשין, מוגדר "מעשה מגונה" כ"מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים". הובהר בפסיקה, כי הביטוי "לשם" גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים, משמעותו, כי יש לנאשם כוונה או שאיפה להשיג את אחת התכליות הנקובות בהגדרת העבירה. מן הבחינה הזו, מדובר ב"עבירה התנהגותית

מטרתית", שבמסגרתה נדרש להוכיח שאיפה או מטרה להשיג את אחת התכליות הנזכרות בהגדרת המעשה המגונה (להרחבה בנושא זה, ראו, יעקב קדמי על הדין בפלילים – חוק העונשין חלק שלישי 1417 (מהדורה מעודכנת 2006)). על טיבו ואופיו של המעשה המגונה עמדת ברע"פ 5603/15 אמיר נ' מדינת ישראל (17.9.2016), באומרי כדברים הבאים:

"גם מעשה הנראה, לכאורה, כמעשה תמים (כדוגמת נגיעות באיברים שאינם נתפסים כאיברים מוצנעים בגוף), עשוי להתפרש כמעשה שבוצע 'לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני', והכל על רקע ההקשר שבו בוצע המעשה ומכלול נסיבות העניין. עוד יש להוסיף, כי אין בפסיקתו של בית משפט זה קביעה, לפיה נדרשת התנהגות בעלת אופי מיני בולט, או מעשה בעל מיניות גלויה, לצורך הרשעה בעבירה זו, וכאמור – הכל תלוי בנסיבותיו המיוחדות ובהקשרו של המקרה הקונקרטי".

78. ועוד יש להפנות לעש"מ 6737/02 מדינת ישראל נ' זקן, פ"ד נז(2) 312, 326-327 (2003), שם נאמר:

"שאלה לעצמה היא אם ה'מעשה', שהוא היסוד ההתנהגותי הנדרש בהגדרה הקבועה בסעיף 348(ו) לחוק העונשין, יכול שיהא מעשה כלשהו, אף אם הוא כשלעצמו נראה לכאורה תמים, ובלבד שמתלוות לביצועו מטרה של 'גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים' [...] דעתי היא כי בנסיבות מסוימות גם מעשה הנראה לכאורה תמים כשהוא לעצמו יקיים את היסוד ההתנהגותי בהגדרה, אם ההקשר שהוא בוצע בו ומכלול נסיבות העניין שוללים את אופיו התמים ופוגעים בערך המוגן באיסור".

79. ובחזרה לענייננו. בית משפט קמא קבע, כי המערער היה מודע לטיב המעשים שביצע ב-מ.ש., ו-ת.ש., וליתר הנסיבות שאפפו את המעשים המתוארים. עוד נקבע, כי מטרתו של המערער, בביצוע המעשים המגונים, היתה לשם גירוי או סיפוק מיני. אשר לטענתו של המערער, כי מדובר במשחקים תמימים עם ילדי השכונה, אני סבור כי, לאור מכלול הנסיבות, הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי מעשיו של המערער נועדו לסיפוק יצריו המיניים. מסקנה זו מבוססת, בין היתר, על תגובותיו הפיזיולוגיות של המערער למעשים שביצע בקטינות; על הכוח שהוא הפעיל עליהן; על כך שהן לא יכלו להשתחרר מאחיזתו; ועל החיכוך שיצרו נגיעותיו ב-מ.ש. וב-ת.ש., באיבר מינו. לנוכח האמור, לא מצאתי מקום להתערב במסקנתו של בית משפט קמא, לפיה הוכחו יסודותיה של עבירת המעשה המגונה, במתלוננות הקטינות, במסגרת האישום הראשון.

80. אשר ל-א.ל., כאמור, בית משפט קמא הגיע למסקנה כי לא הוכחו בפניו הנסיבות המחמירות, אשר מתוארות בסעיף 348(ג1) לחוק העונשין. בכך, אין בכדי להשליך על הקביעה כי המעשים שבוצעו ב-א.ל. הינם בגדר מעשים מגונים, הן מבחינת היסודות העובדתיים שלהם והן מבחינת היסוד הנפשי הנדרש. נראה, כי המערער עצמו אינו טוען אחרת, מלבד בהתייחסותו לאירוע המגבת, כמפורט לעיל. בית משפט קמא, התייחס לאירועים המיוחסים למערער במסגרת האישום השני, בקובעו את הדברים הבאים:

"באשר לאופיים של המעשים המיוחסים לנאשם [המערער] – נשיקה על השפתיים, התחככות בישבן והתערטלות ללא הסכמה – מדובר במעשים המהווים במובהק עבירות מין. מעשים אלו אינם מצויים בתחום האפור, ואף הנאשם [המערער] לא העז לטעון כי המעשים אינם עולים לכדי מעשים מגונים".

81. אשר לאירוע המגבת, הרי שהוא אינו ניצב לבדו, אלא שהוא בוצע על רצף של מעשים מגונים שביצע המערער ב-א.ל. משאלו הם פני הדברים, נראה בבירור כי ההתערטלות בפני א.ל., הינה בגדר מעשה מגונה נוסף, שנועד לסיפוק יצריו המיניים של המערער, כפי שנקבע, בצדק, בהכרעת דינו של בית משפט קמא. אוסיף עוד, כי לא מצאתי מקום להתערב גם בקביעתו של בית משפט קמא, לפיה האמירות המיניות, החוזרות ונשנות, אשר הופנו כלפי א.ל. מגבשות את יסודות העבירה של הטרדה מינית, לפי סעיף 3(א)(3), וממילא המערער לא טען אחרת.

82. על יסוד האמור, אציע לחבריי לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

חרף העובדה שהמערער בחר שלא לערער על גזר הדין בעניינו, מן הראוי להבהיר, כי העונש שהושת עליו הינו ראוי ומאוזן. עונשו של המערער הולם את המעשים החמורים המיוחסים לו בכתב האישום, שבבסיסם מדובר בפגיעה קשה בפרטיותו, בגופן ובכבודן של המתלוננות, הנמנות על המגזר החרדי. לכך יש להוסיף את עברו הפלילי המכביד של המערער, הכולל גם הרשעות בביצוע עבירות מין; והמסוכנות המינית הגבוהה הנשקפת ממנו.

סוף דבר

83. לו תתקבל דעתי, אציע לחבריי לדחות את הערעור על הכרעת הדין, ולהותיר את הרשעת המערער, כמו גם את גזר דינו, על כנם.

שׁוֹפֵט

השופט נ' הנדל:

אני מסכים.

שׁוֹפֵט

השופט מ' מזוז:

אני מסכים לפסק דינו המקיף הממצה של חברי השופט א' שהם, ואין לי מה להוסיף.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שהם.

ניתן היום, כ"ה באלול התשע"ו (28.9.2016).

שופט

שופט

שופט
